

CJUE: Un contract de asigurare trebuie să expună în mod transparent, precis și inteligibil funcționarea mecanismului asigurării, astfel încât consumatorul să poată evalua consecințele economice care rezultă din aceasta în ceea ce îl privește

Faptul că un contract de asigurare este legat de unele contracte de împrumut încheiate concomitent poate juca un rol în examinarea respectării cerinței privind transparența clauzelor contractuale, întrucât se consideră că în acest caz consumatorul nu manifestă aceeași vigilență în privința întinderii riscurilor acoperite

Directiva privind clauzele abuzive prevede că nu sunt obligatorii pentru consumator clauzele abuzive care figurează într-un contract încheiat cu un vânzător sau furnizor. Totuși, potrivit aceleiași directive, aprecierea caracterului abuziv al clauzelor nu privește nici definirea obiectului principal al contractului, nici caracterul adecvat al prețului sau remunerației, pe de o parte, față de serviciile sau de bunurile furnizate în schimbul acestora, pe de altă parte, în măsura în care aceste clauze sunt exprimate în mod clar și inteligibil.

În anul 1998, domnul Jean-Claude Van Hove a încheiat cu o unitate bancară două contracte de împrumut imobiliar pentru o sumă de aproximativ 68 000 de euro. La încheierea acestor contracte de împrumut, el a aderat la un „contract de asigurare grup” al CNP Assurances pentru a garanta, printre altele, o acoperire de 75 % din rate în caz de incapacitate totală de muncă (ITM). În urma unui accident de muncă, domnul Van Hove a ajuns în incapacitate permanentă parțială de muncă (IPP) de 72 % în sensul dreptului francez al asigurărilor sociale. Medicul mandatat de societatea de asigurări a concluzionat că starea de sănătate a domnului Van Hove, deși nu era compatibilă cu reluarea profesiei anterioare, făcea posibilă exercitarea unei activități profesionale adaptate pe fracțiuni de normă. Prin urmare, compania a refuzat să continue să acopere ratele împrumutului în temeiul incapacității domnului Van Hove.

Domnul Van Hove a inițiat o acțiune în justiție pentru a obține recunoașterea caracterului abuziv al termenilor contractului în ceea ce privește definiția ITM și a condițiilor în care plata ratelor este suportată de asigurare. În opinia domnului Van Hove, clauza privind ITM creează un dezechilibru semnificativ în detrimentul consumatorului, cu atât mai mult cu cât definiția acesteia este redactată astfel încât nu poate fi înțeleasă de consumatorul profan. CNP Assurances consideră că respectiva clauză nu poate constitui o clauză abuzivă întrucât privește obiectul însuși al contractului. Pe de altă parte, definiția ITM ar fi clară și precisă, chiar dacă criteriile luate în considerare pentru stabilirea ratei de incapacitate funcțională sunt diferite de cele reținute de asigurările sociale. În aceste condiții, instanța franceză sesizată cu litigiul (Tribunalul de Mare Instanță din Nîmes) solicită Curții de Justiție să stabilească dacă este posibilă aprecierea caracterului eventual abuziv al clauzei în discuție.

În hotărârea pronunțată astăzi, Curtea precizează, amintind al

nouăsprezecelea considerent al directivei, că, în contractele de asigurare, clauzele care definesc sau delimitează în mod clar riscul asigurat și răspunderea asigurătorului nu se supun unei aprecieri a caracterului abuziv deoarece aceste restricții sunt luate în considerare la calcularea primei plătite de către consumator. Nu este exclus ca, astfel, clauza în litigiu să privească **obiectul însuși al contractului**, în măsura în care aceasta pare să **delimiteze riscul asigurat și răspunderea asigurătorului, stabilind totodată prestația esențială a contractului de asigurare**. Curtea lasă instanței naționale sarcina să verifice acest aspect indicându-i în același timp că este de competența sa să determine dacă, având în vedere natura, economia generală și ansamblul prevederilor contractului, precum și contextul său juridic și factual, clauza în discuție stabilește un element esențial al ansamblului contractual în care se înscrie.

În ceea ce privește problema dacă respectiva clauză în litigiu este redactată în mod clar și inteligibil, Curtea amintește că cerința privind transparența clauzelor contractuale, consacrată de directivă, nu poate fi redusă numai la caracterul inteligibil pe plan formal și gramatical, ci această cerință trebuie înțeleasă în mod extensiv. În speță, Curtea nu exclude ca domeniul de aplicare al clauzei care definește noțiunea de ITM să nu fi fost înțeleasă de consumator. Astfel, este posibil ca, **în lipsa unei explicații transparente privind funcționarea concretă a mecanismului asigurării referitor la acoperirea ratelor împrumutului în cadrul ansamblului contractual, domnul Van Hove să nu fi fost în măsură să evalueze, pe baza unor criterii precise și inteligibile, consecințele economice care rezultă din aceasta în ceea ce îl privește**. Incumbă instanței naționale sarcina să verifice și acest aspect.

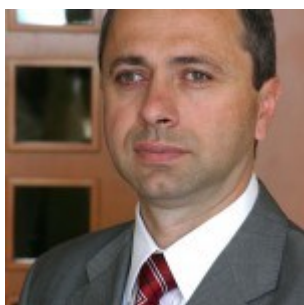
Potrivit Curții, împrejurarea că acest contract de asigurare se situează într-un ansamblu contractual cu contractele de împrumut ar putea de asemenea să fie relevant în acest

context. Prin urmare, nu se poate cere consumatorului să manifeste aceeași vigilență, în privința întinderii riscurilor acoperite de contractul de asigurare, ca în cazul în care ar fi încheiat în mod distinct contractul de asigurare și contractele de împrumut.

În consecință, Curtea statuează că acele clauze care privesc obiectul principal al unui contract de asigurare pot fi considerate ca fiind redactate în mod clar și inteligibil în cazul în care, pe de o parte, sunt inteligibile pentru consumator pe plan gramatical și, pe de altă parte, expun în mod transparent funcționarea concretă a mecanismului asigurării ținând seama de ansamblul contractual în care se înscriu, astfel încât consumatorul să fie în măsură să evalueze, pe baza unor criterii precise și inteligibile, consecințele economice care rezultă din aceasta în ceea ce îl privește. În cazul în care nu aceasta este situația, instanța națională poate să aprecieze caracterul eventual abuziv al clauzei în discuție.

Ionuț Simion va fi noul Country Managing Partner al PwC România

Începând cu 1 iulie 2015, Ionuț Simion va prelua funcția de Country Managing Partner al PwC România

deținută timp de unsprezece ani de Vasile Iuga, care va continua în poziția de Cluster Leader al PwC în Europa de Sud-Est.

„Mă bucură desemnarea lui Ionuț Simion în această poziție foarte importantă în domeniul consultanței. Este o recunoaștere a succeselor sale și a unei evoluții profesionale de excepție, pe care am sprijinit-o și la care am avut plăcerea să contribuim. Ionuț, împreună cu Mihaela Mitroi (Liderul Departamentului de Consultanță Fiscală și Juridică), Kenneth Spiteri (Liderul Departamentului de Audit) și Radu Stoicoviciu (Liderul Departamentului de Consultanță pentru Afaceri și Management), formează o echipă de conducere extrem de performantă. Sunt încrezător că, în această formulă, ei au toate atu-urile pentru a valorifica oportunitățile din piață și pentru a duce firma la un nou nivel. Îi doresc mult succes în noua postură lui Ionuț Simion!”, a declarat Vasile Iuga.

„Sunt deosebit de onorat, dar și perfect conștient de marea responsabilitate care vine o dată cu funcția de Country Managing Partner al PwC România. Aș vrea să le mulțumesc colegilor pentru încredere și sprijin și, în special lui Vasile Iuga, care în mandatul său a reușit să construiască o echipă de consultanți foarte puternică și prestigioasă, și a contribuit în mod fundamental la dezvoltarea acestei profesii în țara noastră. Încep această nouă etapă într-un moment în care economia globală și consultanța se schimbă în mod fundamental și cu viteza internetului. Principalul obiectiv pe care mi-l propun este legat de leadership în piață, pentru firmă, dar și pentru clienții noștri, atât din sectorul privat, cât și din cel public. Vom continua să fim alături de clienții noștri în dezvoltarea afacerilor lor și în rezolvarea problemelor cu care se confruntă, contribuind în același timp la consolidarea unui climat de încredere în mediul de afaceri. Sunt bucuros să am alături de mine în acest demers o echipă de profesioniști care și-au dovedit valoarea în numeroase proiecte importante.”, a declarat Ionuț Simion.

Ionuț Simion s-a alăturat PwC România în 2000 și a devenit Partener în cadrul Departamentului de Consultanță Fiscală și Juridică al PwC România în anul 2007. De-a lungul timpului a acumulat o experiență vastă în domeniul prețurilor de transfer, în structurarea fiscală internațională, precum și în proiecte de fuziuni și achiziții. Ionuț a fondat și a coordonat echipa specializată în analiza Prețurilor de Transfer a PwC România, acordând consultanță unora dintre cele mai mari companii românești și internaționale. Ionuț Simion a făcut o specializare în domeniul prețurilor de transfer timp de 6 luni la biroul PwC din New York. Începând cu anul 2012, a coordonat departamentul de taxe al PwC de la Chișinău, Republica Moldova.

Doctor în Economie, Ionuț predă în prezent la Academia de Studii Economice din București în cadrul unui program de masterat în fiscalitate. Este membru al Asociației Internaționale de Fiscalitate (IFA), membru asistent în cadrul Forumului mixt al Uniunii Europene privind prețurile de transfer și al Camerei Consultanților Fiscali din România.

Ionuț Simion a fost ales în mai multe rânduri membru în Board-ul Director al Camerei de Comerț Americane din România (AmCham), iar în actualul mandat este Vice-Președinte. De-a lungul timpului, a fost implicat în proiecte importante cu administrația centrală și instituții internaționale, în scopul îmbunătățirii mediului de afaceri din România, legislației fiscale și modernizării sistemului fiscal.

Este totodată un pasionat alergător, fiind susținătorul echipei PwC run4fun, dar și al echipei de fotbal a PwC România.

Vasile Iuga s-a alăturat PwC România la momentul înființării firmei, în anul 1991. A devenit Partener în 1997 și a fost Country Managing Partner al PwC România începând cu 2004, coordonând peste 650 de angajați în cinci birouri. Din 2005 este membru al Consiliului Director al PwC pentru Europa

Centrală și de Est (CEE – regiune care include 30 de țări, cu peste 7.500 angajați). În 2008, Vasile Iuga a fost numit Managing Partner al PwC pentru Europa de Sud-Est (SEE – regiune care acoperă 11 țări, cu peste 1.100 de angajați),

Este unul dintre cei mai respectați consultanți din România, având o experiență complexă, pe mii de proiecte, derulate de-a lungul a peste 24 de ani în domeniul implementării standardelor internaționale de raportare financiară a auditului financiar, evaluării și restructurării afacerilor, în preluări, fuziuni, achiziții de business, privatizări și consultanță strategică.

Autor a numeroase articole în special pe teme de energie, servicii financiare și geopolitică, Vasile Iuga este de asemenea co-autor al primei cărți românești despre strategii în management – *Formule de succes pentru următorul deceniu* – publicată în 2011, și coordonator al lucrării *Șapte teme fundamentale pentru România*, publicată în 2014. În 2012 a primit titlul de Profesor Honoris Causa al Universității Babeș-Bolyai din Cluj-Napoca.

Despre PwC

Firmele din rețeaua PwC ajută organizațiile și indivizii să creeze valoarea adăugată de care au nevoie. Suntem o rețea de firme prezentă în 157 de țări cu mai mult de 195.000 de specialiști dedicați oferirii de servicii de calitate de audit, consultanță fiscală și consultanță pentru afaceri. Spuneți-ne care sunt lucrurile importante pentru dumneavoastră și descoperiți mai multe informații despre noi vizitând site-ul www.pwc.ro.

Comisarul European responsabil cu politica de concurență anunță intenția de a declanșa o investigație sectorială privind comerțul online intracomunitar

Autor: Denisa Benga – Partner, Head of Competition

Comisia Europeană a anunțat intenția Comisarului European, responsabil cu politica de concurență, **Dna Margrethe Vestagerde**, a declanșa o investigație sectorială privind comerțul online intracomunitar începând cu data de **6 mai 2015**, care va avea în vizor companii din statele membre UE, implicit România.

Investigația se va concentra asupra identificării restricțiilor din contractele de distribuție, privind comerțul online. Comisarul European dorește să verifice dacă furnizorii de bunuri și servicii impun distribuitorilor prin contract sau pe baza altor practici diverse restricții de a vinde în alte teritorii, de tipul aplicării de penalități sancționatorii sau oferirii de stimulente, pentru a îngreuna astfel libertatea comerțului online.

De asemenea, Comisia va avea în vedere și acele situații în

care furnizorii stabilesc prețuri diferite la vânzarea produselor sau serviciilor în statele membre. Premisa de la care se pornește este aceea că, prin impunerea unui preț mai mare pentru produse sau servicii destinate unui anumit stat membru, furnizorul poate descuraja vânzările în acel stat membru.

În condițiile în care, în anul 2014, jumătate dintre consumatorii europeni a efectuat cumpărături online, dar numai un procent de 15% a achiziționat bunuri sau servicii de la un furnizor dintr-un alt stat membru, Comisia va analiza dacă situația se datorează unor motive intrinseci, ce țin mai mult de bariere lingvistice sau preferințe ale consumatorilor, sau este generată de aplicarea unor instrumente tehnice, prin care se îngădesc drepturile consumatorilor de a efectua tranzacții online în orice stat membru – de genul restricțiilor de accesare a anumitor site-uri web, ca urmare a inserării datelor personale care atestă rezidența într-un alt stat membru decât statul membru unde își are sediul furnizorul sau a introducerii datelor de identificare a cardului de credit, la momentul efectuării plății online.

Scopul declarat al acestei investigații este acela că informațiile, dobândite ca urmare a desfășurării investigației sectoriale, vor contribui nu numai la punerea în aplicare a legislației privind concurența în sectorul comerțului online, dar și la conturarea unor reglementări legislative, pe care Comisia intenționează să le adopte pentru a asigura / facilita implementarea *Strategiei pieței unice digitale* (care va fi făcută publică în luna mai a acestui an).

Printre acțiunile de îndepărtare a obstacolelor din fața liberei circulații a mărfurilor și serviciilor în spațiul virtual pe care Comisia înțelege să le prioritizeze se află și abordarea problemei geo- blocării, în contextul actual în care prea mulți cetățeni europeni nu pot utiliza serviciile online, care sunt disponibile în alte țări ale UE, cel mai adesea fără nicio justificare, sau sunt redirecționați către un magazin

local cu prețuri diferite de cele ale magazinului din alt stat membru, a cărui accesare este restricționată.

Așadar, investigația sectorială se va concentra asupra practicilor de comercializare intra-comunitară a produselor și serviciilor în mediul on-line și în cazul în care, în urma analizei, se vor identifica aspecte care ridică îngrijorări din perspectiva încălcării regulilor de concurență, Comisia va deschide în acest sens investigații distincte asupra activității anumitor participanți pe piață.

Cu titlu de exemplu, investigația sectorială pe piața produselor farmaceutice (2008) a condus la o monitorizare suplimentară a sectorului farmaceutic, dar și la deschiderea ulterioară de investigații privind acordurile de brevet încheiate între companiile generice și cele inovatoare (cunoscute și sub denumire de acorduri „pay for delay”), care s-a finalizat cu aplicarea de sancțiuni, decizia Comisiei făcând obiectul unor litigii în curs de soluționare. Alte investigații sectoriale s-au finalizat mai puțin dramatic, cum este cea din 2005, privind piața serviciilor de asigurări prestate pentru persoane juridice.

În ceea ce privește procedura de lucru a Comisiei în cadrul acestei investigații sectoriale, este de așteptat ca reprezentanții Comisiei să transmită solicitări de informații și documente către diverși furnizori, distribuitori de bunuri sau servicii din diverse domenii și sectoare de activitate, platforme online de genul celor care compară prețuri sau facilitează comercializarea produselor și serviciilor în spațiul virtual, cu sedii în toate statele membre. Solicitățile pot îmbrăca forma unor simple cereri de transmitere a unor date statistice sau pot impune destinatarilor furnizarea de contracte, registre electronice sau documente interne. În cazul în care destinatarii refuză sau omit să transmită informațiile sau documentele solicitate, aceștia sunt pasibili de sancțiuni pecuniare extrem de oneroase.

Având în vedere că autoritățile europene și naționale manifestă un serios angajament de a colabora în vederea revizuirii pieței digitale, **companiile din diverse sectoare de activitate din România, care comercializează în state membre produse sau servicii on-line, ar trebui să aibă în vedere posibilitatea de a fi notificate în vederea participării cu informații și documente în cadrul acestei investigații sectoriale.**

În acest sens, companiile ar trebui să analizeze și să își revizuiască practicile interne, astfel încât să se asigure că activitatea de comercializare de bunuri sau servicii on-line se desfășoară în conformitate cu legislația în vigoare. Demersurile nu ar trebui să se limiteze la revizuirea termenilor și condițiilor contractuale, ci ar trebui să se extindă și asupra practicilor de lucru curente, inclusiv asupra corespondenței de zi cu zi.

Conform declarațiilor Dnei Vestager, raportul final ar trebui să fie disponibil la sfârșitul anului 2016 sau la începutul anului 2017. Comparativ cu durata altor investigații sectoriale (*i.e.* 18 luni sau 24 de luni), termenul limită declarat este unul optimist. Însă, având în vedere importanța acordată acestui domeniu și influența pe care rezultatele acestei investigații o pot avea asupra implementării cu succes a Strategiei privind piața unică digitală, ne putem aștepta ca sinergia autorităților la nivel european și național să capete, pe lângă amploarea declarată și un ritm alert, tradus printr-o operativitate structurată.

Modificarea Codului fiscal și reducerea cotei de TVA pentru alimente

În *Monitorul Oficial al României*, Partea I, nr. 250 / 14.04.2015 a fost publicată **OUG nr. 6 / 2015 pentru modificarea și completarea Legii nr. 571 / 2003 privind Codul Fiscal.**

Vizualizează [aici](#) Tax Alert-ul în care sunt analizate aceste modificări, realizat de echipa Duncea, Ștefănescu & Asociații.

Hotărârea CJUE din 14 aprilie 2015: C-76/14, Mihai Manea

HOTĂRÂREA CURȚII (Marea Cameră)

14 aprilie 2015(*)

„Trimitere preliminară – Impozite interne – Articolul 110 TFUE – Taxă percepută de un stat membru asupra autovehiculelor cu ocazia primei înmatriculări sau a primei transcrieri a dreptului de proprietate – Neutralitate între autovehiculele rulate provenite din alte state membre și autovehiculele similare disponibile pe piața națională”

În cauza C-76/14,

având ca obiect o cerere de decizie preliminară formulată în temeiul articolului 267 TFUE de Curtea de Apel Brașov (România), prin decizia din 29 ianuarie 2014, primită de Curte

la 12 februarie 2014, în procedura

Mihai Manea

împotriva

Instituției Prefectului – Județul Brașov – Serviciul public comunitar regim de permise de conducere și înmatriculare a vehiculelor,

CURTEA (Marea Cameră),

compusă din domnul V. Skouris, președinte, domnul K. Lenaerts, vicepreședinte, domni M. Ilešič (raportor), L. Bay Larsen, T. von Danwitz și J.-C. Bonichot, președinți de cameră, domni A. Arabadjiev, M. Safjan și D. Šváby, doamnele M. Berger și A. Prechal și domni E. Jarašiūnas și C. G. Fernlund, judecători,

avocat general: domnul M. Szpunar,

grefier: domnul A. Calot Escobar,

având în vedere procedura scrisă,

luând în considerare observațiile prezentate:

- pentru domnul Manea, de R. Cătălin, avocat;
- pentru guvernul român, de R. H. Radu, în calitate de agent, precum și de V. Angelescu și de D. M. Bulancea, în calitate de consilieri;
- pentru Comisia Europeană, de R. Lyal și de G.-D. Bălan, în calitate de agenți,

după ascultarea concluziilor avocatului general în ședința din 10 februarie 2015,

pronunță prezenta

Hotărâre

1 Cererea de decizie preliminară privește interpretarea articolului 110 TFUE.

2 Această cerere a fost formulată în cadrul unui litigiu între domnul Manea, pe de o parte, și Instituția Prefectului – Județul Brașov – Serviciul public comunitar regim de permise de conducere și înmatriculare a vehiculelor, pe de altă parte, cu privire la o taxă pe care domnul Manea a trebuit să o plătească pentru a înmatricula în România un autovehicul rulat provenit dintr-un alt stat membru.

Cadrul juridic

Dreptul Uniunii

3 „Normele europene de emisii” stabilesc limitele permise ale emisiilor de gaze de evacuare pentru autovehiculele noi comercializate în statele membre ale Uniunii Europene. Prima dintre aceste norme (denumită în general „norma Euro 1”) a fost introdusă prin Directiva 91/441/CEE a Consiliului din 26 iunie 1991 de modificare a Directivei 70/220/CEE privind apropierea legislațiilor statelor membre referitoare la măsurile preconizate împotriva poluării aerului cu emisiile poluante provenite de la autovehicule (JO L 242, p. 1, Ediție specială, 13/vol. 10, p. 135), care a intrat în vigoare la 1 ianuarie 1992. De atunci, normele în materie au fost înăsprite progresiv în vederea îmbunătățirii calității aerului în Uniune.

4 Directiva 2007/46/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 5 septembrie 2007 de stabilire a unui cadru pentru omologarea autovehiculelor și remorcilor acestora, precum și a sistemelor, componentelor și unităților tehnice separate destinate vehiculelor respective (Directivă-cadru) (JO L 263, p. 1) distinge vehiculele din categoria M, care cuprinde „[autovehiculele] cu cel puțin patru roți, [...] pentru transportul pasagerilor”, de cele din categoria N, care cuprinde „[autovehiculele] cu cel puțin patru roți, [...] pentru

transportul mărfurilor”. Aceste categorii cuprind subdiviziuni în funcție de numărul de locuri și de masa maximă (categoria M) sau numai în funcție de masa maximă (categoria N).

Dreptul românesc

5 Legea nr. 343/2006 pentru modificarea și completarea Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal din 17 iulie 2006 (*Monitorul Oficial al României*, Partea I, nr. 662 din 1 august 2006) a introdus în Codul fiscal o taxă specială pentru autovehicule, aplicabilă începând de la 1 ianuarie 2007, datorată cu ocazia primei înmatriculări a autovehiculului în România (denumită în continuare „taxa specială”).

6 Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 50/2008 din 21 aprilie 2008 pentru instituirea taxei pe poluare pentru autovehicule (*Monitorul Oficial al României*, Partea I, nr. 327 din 25 aprilie 2008, denumită în continuare „OUG nr. 50/2008”), aplicabilă începând de la 1 iulie 2008, instituia o taxă pe poluare pentru autovehiculele din categoriile M1-M3 și N1-N3. Obligația de plată a acestei taxe lua naștere printre altele cu ocazia primei înmatriculări a unui astfel de autovehicul în România.

7 OUG nr. 50/2008 a fost modificată de mai multe ori înainte de a fi abrogată prin Legea nr. 9/2012 privind taxa pentru emisiile poluante provenite de la autovehicule din 6 ianuarie 2012 (*Monitorul Oficial al României*, Partea I, nr. 17 din 10 ianuarie 2012), care a intrat în vigoare la 13 ianuarie 2012.

8 Ca și OUG nr. 50/2008, Legea nr. 9/2012 instituia o taxă pe poluare pentru autovehiculele din categoriile M1-M3 și N1-N3.

9 În temeiul articolului 4 alineatul (1) din Legea nr. 9/2012, obligația de a plăti această taxă lua naștere printre altele la prima înmatriculare a unui autovehicul în România.

10 În temeiul articolului 4 alineatul (2) din această lege, obligația de a plăti taxa menționată la naștere, în anumite condiții, și cu ocazia primei transcrieri a dreptului de proprietate, în România, asupra unui autovehicul rulat. Această dispoziție avea următorul cuprins:

„Obligația de plată a taxei intervine și cu ocazia primei transcrieri a dreptului de proprietate, în România, asupra unui autovehicul rulat și pentru care nu a fost achitată taxa specială pentru autoturisme și autovehicule, conform Legii nr. 571/2003, cu modificările și completările ulterioare, sau taxa pe poluare pentru autovehicule și care nu face parte din categoria autovehiculelor exceptate sau scutite de la plata acestor taxe, potrivit reglementărilor legale în vigoare la momentul înmatriculării.”

11 Noțiunea „prima transcriere a dreptului de proprietate” privea, după cum preciza articolul 2 litera i) din Legea nr. 9/2012, „primul transfer al dreptului de proprietate asupra autovehiculului rulat, realizat după intrarea în vigoare a prezentei legi”.

12 Totuși, Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 1/2012 pentru suspendarea aplicării unor dispoziții ale Legii nr. 9/2012 privind taxa pentru emisiile poluante provenite de la autovehicule, precum și pentru restituirea taxei achitate în conformitate cu prevederile articolului 4 alineatul (2) din lege din 30 ianuarie 2012 (*Monitorul Oficial al României, Partea I*, nr. 79 din 31 ianuarie 2012, denumită în continuare „OUG nr. 1/2012”), intrată în vigoare la 31 ianuarie 2012, a suspendat aplicarea articolului 4 alineatul (2) din Legea nr. 9/2012 până la 1 ianuarie 2013. OUG nr. 1/2012 prevedea, pe de altă parte, că contribuabilii care au achitat această taxă în conformitate cu articolul 4 alineatul (2) menționat în perioada cuprinsă între data intrării în vigoare a Legii nr. 9/2012 și cea a intrării în vigoare a OUG nr. 1/2012 pot solicita restituirea acesteia.

13   Articolul 6 din Legea nr. 9/2012 prevedea următoarele:

„(1)   Suma de plată reprezentând taxa se calculează pe baza elementelor prevăzute în anexele nr. 1-5, după cum urmează:

a)   pentru autovehiculele din categoria M1, cărora le corespund normele de poluare Euro 3, Euro 4, Euro 5 sau Euro 6:

1.   pentru autovehiculele cărora le corespund normele de poluare Euro 5, Euro 4 sau Euro 3, taxa se calculează pe baza emisiilor de dioxid de carbon (CO₂) și a taxei pentru emisiile poluante exprimate în euro/1 gram CO₂, prevăzute la anexa nr. 1, și a normei de poluare și a taxei pentru emisiile poluante exprimate în euro/1 cm³, prevăzute la anexa nr. 2, și a cotei de reducere a taxei, prevăzută în coloana nr. 2 din anexa nr. 4, după formula:

Suma de plată = [(A × B × 30 %) + (C × D × 70 %)] × (100 – E) %

unde:

A = valoarea combinată a emisiilor de CO₂, exprimată în grame/km;

B = taxa pentru emisiile poluante, exprimată în euro/1 gram CO₂, prevăzută în coloana nr. 3 din anexa nr. 1;

C = cilindree (capacitatea cilindrică);

D = taxa pentru emisiile poluante pe cilindree, prevăzută în coloana nr. 3 din anexa nr. 2;

E = cota de reducere a taxei, prevăzută în coloana nr. 2 din anexa nr. 4;

2.   pentru autovehiculele cărora le corespunde norma de

poluare Euro 6, taxa se va determina pe baza formulei prevăzute la punctul 1, odată cu intrarea în vigoare a normei Euro 6 pentru înmatricularea, vânzarea și introducerea în circulație a vehiculelor noi [...];

b) pentru autovehiculele din categoria M1 cărora le corespund normele de poluare non-Euro, Euro 1 sau Euro 2 și pentru care nu este specificată valoarea combinată a emisiilor de CO₂, după formula:

$$\text{Suma de plată} = (C \times D \times (100 - E))/100;$$

unde:

C = cilindree (capacitatea cilindrică);

D = taxa pentru emisiile poluante pe cilindree, prevăzută în coloana nr. 3 din anexa nr. 2;

E = cota de reducere a taxei, prevăzută în coloana nr. 2 din anexa nr. 4;

[...].

(3) Cota de reducere a taxei [...] este stabilită în funcție de vechimea autovehiculului.

(4) Cu ocazia calculului taxei pot fi acordate reduceri suplimentare față de cota de reducere prevăzută în anexa nr. 4, în funcție de abaterile de la situația standard a elementului/elementelor care a/au stat la baza stabilirii cotei fixe, dacă persoana care solicită înmatricularea sau, după caz, prima transcriere a dreptului de proprietate asupra unui autovehicul rulat declară pe propria răspundere că rulajul mediu anual real al autovehiculului în cauză este mai mare decât rulajul mediu anual considerat standard pentru categoria respectivă de autovehicule, potrivit [N]ormelor metodologice de aplicare a [Legii nr. 9/2012 privind taxa pentru emisiile poluante provenite de la

autovehicule, *Monitorul Oficial al României*, Partea I, nr. 29 din 13 ianuarie 2012, denumite în continuare «normele metodologice»]. În acest caz, calculul taxei se face pe baza cotei de reducere rezultate din cota prevăzută în anexa nr. 4, majorată cu cota de reducere suplimentară prevăzută în anexa nr. 5. Atunci când noua cotă de reducere este mai mare de 90 %, se aplică cota de reducere de 90 %.

(5) Suma reprezentând taxa ce urmează a fi plătită, calculată potrivit prevederilor alineatului (1), poate fi ajustată și atunci când persoana care solicită înmatricularea sau, după caz, prima transcriere a dreptului de proprietate asupra unui autovehicul rulat face dovada, pe baza expertizei tehnice efectuate de Regia Autonomă «Registrul Auto Român», că deprecierea autovehiculului rulat este mai mare, potrivit [normelor metodologice].

(6) Vechimea autovehiculului se calculează în funcție de data primei înmatriculări a acestuia.

(7) Atunci când persoana care solicită înmatricularea sau prima transcriere a dreptului de proprietate asupra autovehiculului nu poate face dovada datei înmatriculării autovehiculului, taxa se calculează în funcție de anul fabricației.”

14 Potrivit articolului 9 din Legea nr. 9/2012:

„(1) Suma reprezentând taxa poate fi contestată atunci când persoana care urmează să înmatriculeze sau să transcrie dreptul de proprietate asupra unui autovehicul rulat poate face dovada că autovehiculul său s-a depreciat într-o măsură mai mare decât cea indicată de grila prevăzută în anexa nr. 4.

(2) Evaluarea nivelului de depreciere se va face pe baza elementelor avute în vedere la stabilirea cotei de reducere prevăzute la articolul 6 alineatul (4).

(3) În caz de contestare, caracteristicile

autovehiculului rulat prevăzute la alineatul (2) se stabilesc, la cererea contribuabilului, prin expertiză tehnică efectuată contra cost de Regia Autonomă «Registrul Auto Român», pe baza procedurii prevăzute de [normele metodologice].

(4) Tariful privind efectuarea expertizei tehnice se stabilește de Regia Autonomă «Registrul Auto Român» în funcție de operațiunile aferente expertizei tehnice și nu poate depăși costul acestora.

(5) Rezultatul expertizei tehnice se consemnează într-un document eliberat de Regia Autonomă «Registrul Auto Român», care cuprinde informațiile corespunzătoare fiecăruia dintre elementele prevăzute la alineatul (2) și cota de reducere care decurge din acestea.

(6) Documentul privind rezultatul expertizei tehnice eliberat de Regia Autonomă «Registrul Auto Român» se prezintă de către plătitorul taxei organului fiscal competent.

(7) La primirea documentului prevăzut la alineatul (6), organul fiscal competent va proceda la recalcularea sumei de plată reprezentând taxa, care poate conduce la restituirea diferenței de taxă față de cea plătită cu ocazia înmatriculării sau transcrierii dreptului de proprietate asupra unui autovehicul rulat.

[...]"

15 Articolul 11 din Legea nr. 9/2012 prevedea:

„Persoana nemulțumită de răspunsul primit la contestație se poate adresa instanțelor de contencios, competente potrivit legii.”

16 Anexa nr. 4 la Legea nr. 9/2012 avea următorul cuprins:

„Grilă privind cotele de reducere a taxei pentru emisiile poluante

Vechimea autovehiculului	Cota de reducere (%)	
Nou	0	
≤ 1 lună		3
> 1 lună-3 luni inclusiv		5
> 3 luni-6 luni inclusiv		8
> 6 luni-9 luni inclusiv	6	luni - 9 luni
> 9 luni-10 luni inclusiv	9	luni - 10 luni
> 10 luni-1 an inclusiv	9	luni - 1 an
> 1 an-2 ani inclusiv		13
> 2 ani-3 ani inclusiv		21
> 3 ani-4 ani inclusiv	3	ani - 4 ani
> 4 ani-5 ani inclusiv		33
> 5 ani-6 ani inclusiv		38
> 6 ani-7 ani inclusiv		43
> 7 ani-8 ani inclusiv		49
> 8 ani-9 ani inclusiv		55
> 9 ani-10 ani inclusiv		61
> 10 ani-11 ani inclusiv		66
> 11 ani-12 ani inclusiv		73
> 12 ani-13 ani inclusiv		79
> 13 ani-14 ani inclusiv	13	ani - 14 ani
> 14 ani inclusiv		84
> 14 ani-15 ani inclusiv		89

> 14 ani

90”.

17 Articolul 6 alineatul (1) din normele metodologice avea următorul cuprins:

„Suma reprezentând taxa ce urmează a fi plătită, calculată potrivit prevederilor articolului 6 din lege, poate fi ajustată atunci când autovehiculul pentru care se solicită una dintre operațiunile prevăzute la articolul 4 din lege nu se încadrează în parametrii de referință ai unui autovehicul considerat standard și care sunt:

a) rulajul mediu anual standard:

- M1 – 15 000 km;
- N1 – 30 000 km;
- M2 și N2 – 60 000 km;
- M3 și N3 – 100 000 km;

b) starea generală standard, specifică unui autovehicul care îndeplinește toate condițiile tehnice impuse la omologare și la inspecția tehnică periodică, conform legislației în vigoare, iar caroseria nu prezintă semne de coroziune și deteriorare, autovehiculul nu a fost revopsit, tapițeria este curată și fără deteriorări, iar componentele de bord sunt în stare bună;

c) dotările standard: aer condiționat, ABS și airbag;

d) vechimea autovehiculului.”

18 Legea nr. 9/2012 a rămas în vigoare până la 14 martie 2013 inclusiv.

19 Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 9/2013 privind timbrul de mediu pentru autovehicule din 19 februarie 2013 (*Monitorul Oficial al României*, Partea I, nr. 119 din 4 martie 2013), care a abrogat Legea nr. 9/2012, a intrat în vigoare la

15 martie 2013.

Litigiul principal și întrebările preliminare

20 La începutul anului 2013, domnul Manea a solicitat înmatricularea în România a unui autovehicul rulat pe care l-a achiziționat din Spania. Acest autovehicul face parte din categoria M1 de autovehicule. Acesta fusese înmatriculat ca autovehicul nou în Spania în cursul anului 2005.

21 Prin scrisoarea din 5 martie 2013, autoritatea română competentă a condiționat înmatricularea de plata taxei prevăzute de Legea nr. 9/2012.

22 Întrucât a considerat că Legea nr. 9/2012 este incompatibilă cu articolul 110 TFUE, domnul Manea a sesizat Tribunalul Brașov, pentru ca acesta să oblige autoritatea menționată să înmatriculeze autovehiculului respectiv fără a cere plata taxei menționate.

23 Prin hotărârea din 24 septembrie 2013, Tribunalul Brașov a respins această acțiune. Împotriva hotărârii menționate, domnul Manea a formulat recurs la Curtea de Apel Brașov.

24 Deși precizează că, potrivit propriei jurisprudențe, Legea nr. 9/2012 este compatibilă cu articolul 110 TFUE, Curtea de Apel Brașov arată că o altă curte de apel din România a pronunțat o hotărâre în sens contrar și că, în consecință, se impune o decizie preliminară a Curții pentru a se asigura aplicarea uniformă a dreptului Uniunii.

25 În aceste condiții, Curtea de Apel Brașov a hotărât să suspende judecarea cauzei și să adreseze Curții următoarele întrebări preliminare:

„1) Având în vedere dispozițiile Legii nr. 9/2012 și obiectul taxei prevăzute de această lege, este necesar să se considere că articolul 110 din TFUE trebuie interpretat în

sensul că se opune ca un stat membru UE să instituie o taxă pentru emisii poluante aplicabilă tuturor autovehiculelor externe la înmatricularea în statul respectiv, taxă care se aplică și la transferul dreptului de proprietate asupra autovehiculelor interne exceptând cazul în care o astfel de taxă sau una similară a fost deja plătită?

2) Având în vedere dispozițiile Legii nr. 9/2012 și obiectul taxei prevăzute de această lege, este necesar să se considere că articolul 110 din TFUE trebuie interpretat în sensul că se opune ca un stat membru UE să instituie o taxă pentru emisii poluante aplicabilă tuturor autovehiculelor externe la înmatricularea în statul respectiv, taxă care se plătește pentru autovehiculele interne doar la transferul dreptului de proprietate asupra unui astfel de autovehicul, cu rezultatul că un autovehicul extern nu poate fi folosit fără plata taxei, în timp ce un autovehicul intern poate fi folosit nelimitat în timp fără plata taxei până la momentul și dacă se realizează un transfer al dreptului de proprietate asupra autovehiculului respectiv?"

26 Guvernul român a solicitat, în temeiul articolului 16 al treilea paragraf din Statutul Curții de Justiție a Uniunii Europene, ca aceasta să se întrunească în Marea Cameră.

Cu privire la întrebările preliminare

27 Prin intermediul întrebărilor formulate, care trebuie analizate împreună, instanța de trimitere solicită în esență să se stabilească dacă articolul 110 TFUE trebuie interpretat în sensul că se opune, pe de o parte, ca un stat membru să instituie o taxă pe autovehicule care se aplică autovehiculelor rulate importate cu ocazia primei lor înmatriculări în acest stat membru și autovehiculelor deja înmatriculate în statul membru respectiv cu ocazia primei transcrieri în statul menționat a dreptului de proprietate asupra acestora și, pe de altă parte, ca statul membru respectiv să scutească de această taxă autovehiculele deja

înmatriculate pentru care a fost plătită o taxă în vigoare anterior.

28 Trebuie amintit că articolul 110 TFUE are drept obiectiv asigurarea liberei circulații a mărfurilor între statele membre în condiții normale de concurență. El vizează eliminarea oricărei forme de protecție care poate decurge din aplicarea unor impozite interne, în special a celor care sunt discriminatorii față de produse care provin din alte state membre (a se vedea în acest sens Hotărârea Comisia/Danemarca, C-47/88, EU:C:1990:449, punctul 9, Hotărârea Brzeziński, C-313/05, EU:C:2007:33, punctul 27, Hotărârea Kalinchev, C-2/09, EU:C:2010:312, punctul 37, și Hotărârea X, C-437/12, EU:C:2013:857, punctul 26).

29 În acest sens, primul paragraf al articolului 110 TFUE interzice fiecărui stat membru să aplice produselor celorlalte state membre impozite interne mai mari decât cele care se aplică produselor naționale similare. Această dispoziție a tratatului vizează garantarea neutralității impozitelor interne față de concurența dintre produsele care se află deja pe piața internă și produsele importate (a se vedea în acest sens Hotărârea Comisia/Danemarca, C-47/88, EU:C:1990:449, punctele 8 și 9, Hotărârea Weigel, C-387/01, EU:C:2004:256, punctul 66, precum și Hotărârea X, C-437/12, EU:C:2013:857, punctul 29).

30 Pentru a verifica dacă o taxă, precum cea în discuție în litigiul principal, creează o discriminare, este necesar, având în vedere întrebările instanței naționale și observațiile prezentate în fața Curții, să se examineze mai întâi dacă această taxă este neutră față de concurența dintre autovehiculele rulate provenite din alte state membre decât România și autovehiculele similare românești care au fost înmatriculate pe teritoriul național fără să fi fost plătită o taxă în acest scop. În continuare, va fi necesar să se examineze neutralitatea taxei menționate între autovehiculele rulate provenite din alte state membre decât România și

autovehiculele similare naționale care au fost supuse unei taxe cu ocazia înmatriculării lor.

31 În această privință, potrivit unei jurisprudențe constante, autovehiculele rulate provenite din alte state membre, care sunt „produsele altor state membre” în sensul articolului 110 TFUE, sunt autovehiculele puse în vânzare în alte state membre decât statul membru vizat și care pot, în cazul cumpărării de către un rezident al acestui din urmă stat, să fie importate și puse în circulație în acest stat, în timp ce autovehiculele similare naționale, care sunt „produse naționale” în sensul articolului 110 TFUE, sunt autovehiculele rulate de același tip, cu aceleași caracteristici și aceeași uzură care sunt puse în vânzare în acest stat membru (a se vedea în special Hotărârea Comisia/Danemarca, C-47/88, EU:C:1990:449, punctul 17, Hotărârea Kalinchev, C-2/09, EU:C:2010:312, punctele 32 și 40, precum și Hotărârea Tatu, C-402/09, EU:C:2011:219, punctul 55).

32 În consecință, nu este necesar ca neutralitatea impusă de articolul 110 TFUE să fie examinată ținând seama de autovehiculele care circulă în România și care nu sunt puse în vânzare. Astfel cum a arătat avocatul general la punctul 16 din concluzii, tocmai ca urmare a faptului că nu sunt disponibile pe piață, aceste autovehicule nu se află într-un raport de concurență cu alte autovehicule, indiferent dacă este vorba despre cele disponibile pe piața națională sau despre cele disponibile pe piața altor state membre.

Neutralitatea taxei față de concurența dintre autovehiculele rulate provenite din alte state membre și autovehiculele similare naționale deja înmatriculate în statul membru vizat fără plata unei taxe

33 Pentru aplicarea articolului 110 TFUE și în special în vederea comparării impozitării autovehiculelor rulate importate cu impozitarea autovehiculelor rulate deja prezente pe teritoriul național, este necesar să se ia în considerare

nu numai nivelul taxei, ci și baza de impozitare și modalitățile acesteia (a se vedea în această privință Hotărârea Comisia/Danemarca, C-47/88, EU:C:1990:449, punctul 18, Hotărârea Nunes Tadeu, C-345/93, EU:C:1995:66, punctul 12, și Hotărârea Comisia/Grecia, C-74/06, EU:C:2007:534, punctul 27).

34 Mai precis, un stat membru nu poate percepe o taxă pe autovehiculele rulate importate bazată pe o valoare superioară valorii reale a autovehiculului, având drept consecință o impozitare mai mare a acestora în raport cu cea a autovehiculelor similare disponibile pe piața națională. Prin urmare, pentru a evita o impozitare discriminatorie, se impune luarea în considerare a deprecierei reale a autovehiculelor (Hotărârea Weigel, C-387/01, EU:C:2004:256, punctul 70, și Hotărârea Comisia/Grecia, C-74/06, EU:C:2007:534, punctul 28).

35 Această luare în considerare nu trebuie în mod necesar să dea naștere la o evaluare sau la o expertiză a fiecărui autovehicul. Astfel, evitând dificultățile inerente unui astfel de sistem, un stat membru poate stabili, prin intermediul unor bareme forfetare determinate de un act cu putere de lege sau de un act administrativ și calculate pe baza unor criterii precum vechimea, rulajul, starea generală, modul de propulsie, marca sau modelul autovehiculului, o valoare a autovehiculelor rulate care, ca regulă generală, ar fi foarte apropiată de valoarea lor reală (Hotărârea Gomes Valente, C-393/98, EU:C:2001:109, punctul 24, Hotărârea Weigel, C-387/01, EU:C:2004:256, punctul 73, Hotărârea Comisia/Grecia, C-74/06, EU:C:2007:534, punctul 29, și Hotărârea Tatu, C-402/09, EU:C:2011:219, punctul 41).

36 Aceste criterii obiective care servesc la evaluarea deprecierei autovehiculelor nu au fost enumerate de Curte într-o manieră imperativă. Prin urmare, acestea nu trebuie în mod necesar să fie aplicate cumulativ. Cu toate acestea, aplicarea unui barem întemeiat pe un singur criteriu de depreciere, precum vechimea autovehiculului, nu garantează că

baremul reflectă deprecierea reală a acestor autovehicule. În special, în lipsa luării în considerare a rulajului, un astfel de barem nu conduce, ca regulă generală, la o aproximare rezonabilă a valorii reale a autovehiculelor rulate importate (Hotărârea Comisia/Grecia, C-74/06, EU:C:2007:534, punctele 37-43, și Hotărârea Tatu, EU:C:2011:219, punctul 42).

37 În speță, din dosarul prezentat Curții reiese fără echivoc că valoarea taxei în discuție în litigiul principal este stabilită, pe de o parte, în funcție de parametri care reflectă într-o anumită măsură poluarea cauzată de autovehicul, precum capacitatea cilindrică a acestuia și norma Euro căreia îi corespunde, și, pe de altă parte, ținând seama de deprecierea acestui autovehicul. Această depreciere, care conduce la reducerea valorii obținute pe baza parametrilor de mediu, este determinată nu numai în funcție de vechimea vehiculului [elementul E în formulele prevăzute la articolul 6 alineatul (1) din Legea nr. 9/2012], ci și, astfel cum rezultă din articolul 6 alineatul (4) din Legea nr. 9/2012 și din articolul 6 alineatul (1) din normele metodologice, de rulajul mediu anual al acestuia din urmă, cu condiția ca o declarație care să ateste acest rulaj să fi fost depusă de contribuabil. Pe de altă parte, în cazul în care apreciază că vechimea și rulajul mediu anual nu reflectă, în mod corect și suficient, deprecierea reală a autovehiculului, contribuabilul poate, în temeiul articolului 9 din Legea nr. 9/2012, să ceară ca aceasta să fie determinată printr-o expertiză ale cărei costuri, suportate de contribuabil, nu pot depăși costul operațiunilor aferente expertizei.

38 Prin introducerea, în calculul taxei, a vechimii autovehiculului și a rulajului mediu anual al acestuia și prin adăugarea la aceste criterii a luării în considerare facultative, cu costuri neexcesive, a stării acestui autovehicul și a dotărilor sale prin intermediul unei expertize obținute din partea autorităților competente în materie de înregistrare a autovehiculelor, o reglementare

precum cea în cauză în litigiul principal garantează că valoarea taxei este redusă în funcție de o aproximare rezonabilă a valorii reale a autovehiculului (a se vedea prin analogie Hotărârea Tatu, C-402/09, EU:C:2011:219, punctul 44).

39 Această concluzie este confirmată de împrejurarea că, în baremele forfetare care figurează în anexa nr. 4 la Legea nr. 9/2012, s-a ținut seama în mod corespunzător de faptul că diminuarea anuală a valorii autovehiculelor este în general mai mare de 5 % și că această depreciere nu este lineară, în special în primii ani de punere în circulație a acestora, în care se dovedește mult mai pronunțată decât ulterior (a se vedea prin analogie Hotărârea Tatu, C-402/09, EU:C:2011:219, punctul 45).

40 De altfel, legiuitorul român a apreciat în mod întemeiat că criteriile de depreciere referitoare la starea autovehiculului și a dotărilor sale nu pot fi aplicate corespunzător decât prin recurgerea la o verificare individuală a acestui vehicul de către un expert și că, pentru ca expertizele să nu aibă loc prea frecvent și să nu îngreuneze astfel, atât din punct de vedere administrativ, cât și financiar, sistemul instituit, contribuabilului i se cere să suporte costurile expertizei (a se vedea prin analogie Hotărârea Tatu, C-402/09, EU:C:2011:219, punctul 46).

41 Spre deosebire de taxa specială percepută în perioada cuprinsă între 1 ianuarie 2007 și 30 iunie 2008, de taxa pe poluare percepută în temeiul OUG nr. 50/2008 în perioada cuprinsă între 1 iulie 2008 și 12 ianuarie 2012 și de taxa pe poluare percepută în temeiul Legii nr. 9/2012, în forma aplicabilă în perioada cuprinsă între 13 ianuarie 2012 și 1 ianuarie 2013, taxa pe poluare percepută în temeiul Legii nr. 9/2012, în forma aplicabilă în perioada următoare până la 14 martie 2013 și care este pertinentă în cauza principală, se aplica potrivit aceleiași metode de calcul, pe de o parte, autovehiculelor rulate provenite din alte state membre cu ocazia primei lor înmatriculări în România și, pe de altă

parte, autovehiculelor deja înmatriculate în România cu ocazia primei transcrieri a dreptului de proprietate asupra acestor autovehicule rulate în acest stat membru, în cazul în care la momentul înmatriculării lor în statul membru menționat nu se plătiese nicio taxă.

42 În consecință, sarcina fiscală care decurge din Legea nr. 9/2012, în forma aplicabilă în perioada pertinentă în cauza principală, era aceeași pentru contribuabilii care au cumpărat un autovehicul rulat provenit dintr-un alt stat membru decât România și care solicită înmatricularea lui în acest din urmă stat membru și pentru contribuabilii care au cumpărat în România un autovehicul rulat care fusese înmatriculat în acest stat anterior datei de 1 ianuarie 2007 fără să fi fost plătită vreo taxă și pentru care trebuia să se facă prima transcriere a dreptului de proprietate, dacă acest din urmă autovehicul era, la momentul perceperii taxei instituite de Legea nr. 9/2012, de același tip și avea aceleași caracteristici și aceeași uzură ca și autovehiculul provenit dintr-un alt stat membru.

43 Din considerațiile de mai sus rezultă că un regim de taxare, precum cel în discuție în litigiul principal, este neutru față de concurența dintre autovehiculele rulate provenite din alte state membre decât România și autovehiculele similare naționale deja înmatriculate în statul membru vizat fără să fi fost plătită o taxă în acest scop.

Neutralitatea taxei față de concurența dintre autovehiculele rulate provenite din alte state membre și autovehiculele similare naționale deja înmatriculate în statul membru vizat cu plata unei taxe

44 Este cert că, în perioada pertinentă în cauza principală, articolul 4 alineatul (2) din Legea nr. 9/2012 avea ca efect scutirea de taxă a primei transcrieri a dreptului de proprietate asupra autovehiculelor de ocazie naționale a căror înmatriculare în România anterior perioadei

pertinente în prezenta cauză se făcuse cu plata taxei speciale (înmatriculare între 1 ianuarie 2007 și 30 iunie 2008), a taxei pe poluare în temeiul OUG nr. 50/2008 (înmatriculare între 1 iulie 2008 și 12 ianuarie 2012) sau a taxei pe poluare în temeiul Legii nr. 9/2012, astfel cum a fost în parte suspendată prin OUG nr. 1/2012 (înmatriculare între 13 ianuarie 2012 și 1 ianuarie 2013).

45 Or, din deciziile preliminare date de Curte în cauzele referitoare la taxa percepută cu ocazia înmatriculării unor autovehicule rulate în România în temeiul OUG nr. 50/2008 și la taxa percepută cu ocazia înmatriculării unor autovehicule rulate în România în temeiul Legii nr. 9/2012, astfel cum a fost în parte suspendată prin OUG nr. 1/2012, reiese fără echivoc că aceste taxe erau incompatibile cu articolul 110 TFUE și trebuie, așadar, în principiu, să fie restituite cu dobândă (a se vedea în special Hotărârea Tatu, C-402/09, EU:C:2011:219, Hotărârea Nisipeanu, C-263/10, EU:C:2011:466, Hotărârea Irimie, C-565/11, EU:C:2013:250, Ordonanța Câmpean și Ciocoiu, C-97/13 și C-214/13, EU:C:2014:229, precum și Hotărârea Nicula, C-331/13, EU:C:2014:2285). Astfel cum reiese din cuprinsul punctelor 2, 3 și 26 din concluziile avocatului general, taxa specială percepută în perioada cuprinsă între 1 ianuarie 2007 și 30 iunie 2008 avea caracteristici identice cu cele, incompatibile cu articolul 110 TFUE, prevăzute de OUG nr. 50/2008 și de Legea nr. 9/2012, astfel cum a fost în parte suspendată prin OUG nr. 1/2012.

46 Rezultă, în consecință, că articolul 4 alineatul (2) din Legea nr. 9/2012 a scutit de taxa instituită prin această lege transcrierea dreptului de proprietate asupra autovehiculelor de ocazie naționale a căror înmatriculare în România între 1 ianuarie 2007 și 1 ianuarie 2013 s-a făcut cu plata unei taxe care este incompatibilă cu dreptul Uniunii și care trebuie, pentru acest motiv, să fie restituită cu dobândă.

47 În această privință, trebuie arătat, astfel cum o face

avocatul general la punctul 28 din concluzii, că scutirea de o nouă taxă a autovehiculelor rulate care au fost supuse taxei în vigoare anterior, declarată ulterior incompatibilă cu dreptul Uniunii, nu poate înlocui restituirea cu dobândă a acestei taxe.

48 În plus, o astfel de scutire a avut ca efect sustragerea de la plata taxei în cauză a primei transcrieri, în perioada pertinentă în cauza principală, a dreptului de proprietate asupra autovehiculelor rulate naționale înmatriculate în România între 1 ianuarie 2007 și 1 ianuarie 2013, în timp ce această taxă a fost percepută invariabil cu ocazia înmatriculării în România, în perioada pertinentă în cauza principală, a autovehiculelor similare provenite din alte state membre. O scutire precum cea în discuție în litigiul principal favorizează astfel vânzarea autovehiculelor de ocazie naționale și descurajează importul unor autovehicule similare.

49 Pe de altă parte, astfel cum Curtea a statuat în repetate rânduri, valoarea taxei percepute cu ocazia înmatriculării unui autovehicul se încorporează în valoarea acestui autovehicul. Atunci când un autovehicul înmatriculat cu plata unei taxe într-un stat membru este, ulterior, vândut ca autovehicul rulat în acest stat membru, valoarea sa de piață include valoarea reziduală a taxei de înmatriculare. Dacă valoarea taxei de înmatriculare aplicate unui autovehicul rulat importat de același tip și având aceleași caracteristici și aceeași uzură depășește valoarea reziduală menționată, se încalcă articolul 110 TFUE. Astfel, această diferență de sarcină fiscală riscă să favorizeze vânzarea de autovehicule rulate naționale și să descurajeze astfel importul de autovehicule similare (Hotărârea X, C-437/12, EU:C:2013:857, punctele 30-32 și jurisprudența citată).

50 Or, întrucât valoarea taxei percepute cu ocazia înmatriculării autovehiculelor rulate naționale trebuie, în speță, să fie restituită cu dobândă, astfel încât să fie

restabilită situația existentă anterior perceperii sumei menționate, aceasta trebuie considerată, astfel cum a subliniat avocatul general la punctul 29 din concluzii, ca nemaifiind încorporată în valoarea de piață a acestor autovehicule. În consecință, valoarea reziduală a taxei respective, care se regăsește în valoarea autovehiculelor rulate naționale înmatriculate între 1 ianuarie 2007 și 1 ianuarie 2013, este egală cu zero și este, așadar, în mod necesar inferioară taxei de înmatriculare aplicate unui autovehicul rulat importat de același tip, având aceleași caracteristici și aceeași uzură. Astfel cum reiese din jurisprudența citată la punctul precedent, o asemenea situație este incompatibilă cu articolul 110 TFUE.

51 Având în vedere toate cele de mai sus, se impune ca la întrebările adresate să se răspundă că articolul 110 TFUE trebuie interpretat în sensul:

- că nu se opune ca un stat membru să instituie o taxă pe autovehicule care se aplică autovehiculelor rulate importate cu ocazia primei lor înmatriculări în acest stat membru și autovehiculelor deja înmatriculate în statul membru respectiv cu ocazia primei transcrieri în același stat a dreptului de proprietate asupra acestora din urmă,
- că se opune ca statul membru respectiv să scutească de această taxă autovehiculele deja înmatriculate pentru care a fost plătită o taxă în vigoare anterior declarată incompatibilă cu dreptul Uniunii.

Cu privire la efectele în timp ale hotărârii Curții

52 În ipoteza în care hotărârea care urmează să fie pronunțată ar statua că un regim de taxare precum cel instituit prin Legea nr. 9/2012 în perioada pertinentă în cauza principală este incompatibil cu articolul 110 TFUE, guvernul român a solicitat Curții să limiteze în timp efectele hotărârii sale.

53 Potrivit unei jurisprudențe constante, interpretarea de către Curte a unei norme de drept al Uniunii, în exercitarea competenței pe care i-o conferă articolul 267 TFUE, lămurește și precizează semnificația și domeniul de aplicare ale acestei norme, astfel cum trebuie sau ar fi trebuit să fie înțeleasă și aplicată de la momentul intrării sale în vigoare. Rezultă că norma astfel interpretată poate și trebuie să fie aplicată raporturilor juridice născute și constituite înainte de hotărârea asupra cererii de interpretare dacă sunt întrunite și condițiile care permit supunerea litigiului privind aplicarea normei respective instanțelor competente (a se vedea în special Hotărârea Blaizot și alții, 24/86, EU:C:1988:43, punctul 27, Hotărârea Skov și Bilka, C-402/03, EU:C:2006:6, punctul 50, precum și Hotărârea Brzeziński, C-313/05, EU:C:2007:33, punctul 55).

54 Prin urmare, numai în mod excepțional, în aplicarea principiului general al securității juridice, inerent ordinii juridice a Uniunii, Curtea poate să fie determinată să limiteze posibilitatea de a se invoca o dispoziție pe care a interpretat-o. Pentru a putea decide o astfel de limitare, este necesară întrunirea a două criterii esențiale, și anume buna-credință a celor interesați și riscul unor perturbări grave (Hotărârea Skov și Bilka, C-402/03, EU:C:2006:6, punctul 51, și Hotărârea Kalinchev, C-2/09, EU:C:2010:312, punctul 50).

55 În ceea ce privește riscul unor perturbări grave, trebuie amintit că existența unor consecințe financiare care ar rezulta pentru un stat membru dintr-o hotărâre preliminară nu justifică, prin ea însăși, limitarea în timp a efectelor acestei hotărâri (a se vedea în special Hotărârea Bidar, C-209/03, EU:C:2005:169, punctul 68, și Hotărârea Brzeziński, C-313/05, EU:C:2007:33, punctul 58). Statului membru care solicită o astfel de limitare îi revine obligația de a prezenta în fața Curții date cifrice care să stabilească riscul unor repercusiuni economice grave (Hotărârea

Brzeziński, C-313/05, EU:C:2007:33, punctele 59 și 60, precum și Hotărârea Kalinchev, C-2/09, EU:C:2010:312, punctele 54 și 55).

56 În ceea ce privește repercusiunile economice care pot decurge dintr-o incompatibilitate cu articolul 110 TFUE a regimului de taxare instituit prin Legea nr. 9/2012 în perioada pertinentă, guvernul român a prezentat o estimare potrivit căreia restituirea cu dobândă a sumelor percepute în temeiul acestei legi în perioada menționată s-ar ridica la 181 349 488,05 lei românești (RON). Această repercusiune economică trebuie, potrivit guvernului menționat, să fie considerată gravă având în vedere dificultățile economice ale României.

57 Trebuie să se constate că estimarea prezentată de acest guvern nu permite, prin ea însăși, să se considere că economia românească riscă să fie serios perturbată de repercusiunile prezentei hotărâri. Condiția privind existența unor perturbări grave nu poate, în consecință, să fie considerată stabilită.

58 În aceste condiții, nu este necesar să se verifice dacă este îndeplinit criteriul privind buna-credință a celor interesați.

59 Din considerațiile de mai sus rezultă că nu este necesar ca efectele prezentei hotărâri să fie limitate în timp.

Cu privire la cheltuielile de judecată

60 Întrucât, în privința părților din litigiul principal, procedura are caracterul unui incident survenit la instanța de trimitere, este de competența acesteia să se pronunțe cu privire la cheltuielile de judecată. Cheltuielile efectuate pentru a prezenta observații Curții, altele decât cele ale părților menționate, nu pot face obiectul unei rambursări.

Pentru aceste motive, Curtea (Marea Cameră) declară:

Articolul 110 TFUE trebuie interpretat în sensul:

- că nu se opune ca un stat membru să instituie o taxă pe autovehicule care se aplică autovehiculelor rulate importate cu ocazia primei lor înmatriculări în acest stat membru și autovehiculelor deja înmatriculate în statul membru respectiv cu ocazia primei transcrieri în același stat a dreptului de proprietate asupra acestora din urmă,
  - că se opune ca statul membru respectiv să scutească de această taxă autovehiculele deja înmatriculate pentru care a fost plătită o taxă în vigoare anterior declarată incompatibilă cu dreptul Uniunii.
-

Hotararea CJUE din 16 aprilie 2015: C-278/14, SC Enterprise Focused Solutions

HOTĂRÂREA CURȚII (Camera a cincea)

16 aprilie 2015(*)

„Trimitere preliminară – Contracte de achiziții publice – Bunuri – Specificații tehnice – Principiile egalității de tratament și nediscriminării – Obligația de transparență – Trimitere la produsul unei mărci comerciale – Aprecierea caracterului echivalent al produsului propus de un ofertant – Încetarea fabricării produsului de referință”

În cauza C-278/14,

având ca obiect o cerere de decizie preliminară formulată în temeiul articolului 267 TFUE de Curtea de Apel Alba Iulia (România), prin decizia din 21 martie 2014, primită de Curte la 6 iunie 2014, în procedura

SC Enterprise Focused Solutions SRL

împotriva

Spitalului Județean de Urgență Alba Iulia,

CURTEA (Camera a cincea),

compusă din domnul T. von Danwitz, președinte de cameră, domnii C. Vajda, A. Rosas, E. Juhász și D. Šváby (raportor), judecători,

avocat general: domnul M. Szpunar,

grefier: domnul A. Calot Escobar,

luând în considerare observațiile prezentate:

- pentru guvernul austriac, de M. Fruhmann, în calitate de agent;
- pentru Comisia Europeană, de L. Nicolae și de A. Tokár, în calitate de agenți,

având în vedere decizia de judecare a cauzei fără concluzii, luată după ascultarea avocatului general,

pronunță prezenta

Hotărâre

1 Cererea de decizie preliminară privește interpretarea articolului 23 alineatul (8) din Directiva 2004/18/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 31 martie 2004 privind coordonarea procedurilor de atribuire a contractelor de achiziții publice de lucrări, de bunuri și de servicii (JO

L 134, p. 114, Ediție specială, 06/vol. 8, p. 116), astfel cum a fost modificată prin Regulamentul (UE) nr. 1251/2011 al Comisiei din 30 noiembrie 2011 (JO L 319, p. 43, denumită în continuare „Directiva 2004/18”).

2 Această cerere a fost formulată în cadrul unui litigiu între SC Enterprise Focused Solutions SRL (denumită în continuare „EFS”), pe de o parte, și Spitalul Județean de Urgență Alba Iulia, pe de altă parte, în legătură cu o decizie a acestuia din urmă de respingere a ofertei depuse de EFS în cadrul unei proceduri de atribuire a unui contract de achiziții publice.

Cadrul juridic

3 Considerentul (2) al Directivei 2004/18 are următorul cuprins:

„Atribuirea contractelor încheiate în statele membre în numele statului, al colectivităților teritoriale și al altor organisme de drept public trebuie să respecte principiile prevăzute de tratat, în special principiul liberei circulații a mărfurilor, principiul libertății de stabilire și principiul libertății de a presta servicii, precum și principiile care decurg din acestea, precum egalitatea de tratament, nediscriminarea, recunoașterea reciprocă, proporționalitatea și transparența. Cu toate acestea, în ceea ce privește contractele de achiziții publice care depășesc o anumită valoare, se recomandă elaborarea unor dispoziții de coordonare comunitară a procedurilor interne de atribuire a contractelor fondate pe aceste principii, pentru a le putea garanta efectele și pentru a asigura un mediu concurențial în ceea ce privește achizițiile publice. Prin urmare, aceste dispoziții de coordonare trebuie interpretate în conformitate cu normele și principiile menționate anterior și în conformitate cu celelalte norme prevăzute de tratat.”

4 Potrivit articolului 2 din această directivă,

intitulat „Principii de atribuire a contractelor”:

„Autoritățile contractante tratează operatorii economici în mod egal și fără discriminare și acționează potrivit principiului transparenței.”

5 Conform articolului 7 litera (b) prima liniuță din Directiva 2004/18, aceasta se aplică, printre altele, contractelor de achiziții publice de bunuri a căror valoare, fără taxa pe valoarea adăugată (denumită în continuare „TVA”), este egală sau mai mare de 200 000 de euro pentru contracte de achiziții publice de bunuri atribuite de autoritățile contractante, altele decât cele prevăzute în anexa IV la această directivă.

6 Noțiunea „specificatii tehnice” este definită la punctul 1 litera (b) din anexa VI la Directiva 2004/18 după cum urmează:

„prin «specificatie tehnică» se înțelege, în cazul în care este vorba de contracte de achiziții publice de bunuri sau de servicii: o specificație menționată într-un document ce definește caracteristicile solicitate pentru un produs sau serviciu, precum nivelurile de calitate, nivelurile de performanță ecologică, proiectarea pentru toate tipurile de utilizări (inclusiv accesul pentru persoanele cu handicap) și evaluarea conformității, a performanței, a utilizării produsului, siguranța sau dimensiunile acestuia, inclusiv indicațiile aplicabile produsului în ceea ce privește denumirea sub care este comercializat, terminologia, simbolurile, testările și metodele de testare, ambalarea, marcarea și etichetarea, instrucțiunile de utilizare, procesele și metodele de producție, precum și procedurile de evaluare a conformității;”

7 Potrivit articolului 23 din această directivă:

„[...]

(2) Specificațiile tehnice trebuie să permită accesul egal al ofertanților și să nu aibă ca efect impunerea unor obstacole nejustificate în calea concurenței în ceea ce privește lansarea procedurilor de achiziții publice.

(3) Fără a aduce atingere normelor tehnice obligatorii de drept intern, în măsura în care sunt compatibile cu dreptul comunitar, specificațiile tehnice sunt formulate:

(a) fie făcând trimitere la cerințele tehnice definite la anexa VI și, în ordinea preferinței, la standardele naționale care transpun standarde europene, autorizații tehnice europene, cerințe tehnice uzuale, standarde internaționale, alte sisteme de referință instituite de către organisme de standardizare europene sau – în lipsa acestora – la standarde naționale, autorizații tehnice naționale sau cerințe tehnice naționale referitoare la concepția, calculul și realizarea lucrărilor și utilizarea produselor. Fiecare trimitere este însoțită de mențiunea «sau echivalent»;

(b) fie în termeni de performanțe sau de cerințe funcționale; acestea pot include caracteristici de mediu. Cu toate acestea, specificațiile tehnice trebuie să fie suficient de exacte pentru ca ofertanții să poată determina obiectul contractului și pentru ca autoritățile contractante să poată atribui contractul;

(c) fie în termeni de performanțe sau de cerințe funcționale, prevăzute la litera (b), făcând trimitere la specificațiile menționate la litera (a) ca mijloc de prezumție a conformității cu respectivele performanțe sau cerințe funcționale;

(d) fie prin trimitere la specificațiile prevăzute la litera (a), pentru anumite caracteristici, și la performanțele sau cerințele funcționale prevăzute la litera (b), pentru alte caracteristici.

[...]

(8) Cu excepția cazului în care sunt justificate de obiectul contractului, specificațiile tehnice nu pot preciza o producție determinată, o origine determinată sau un procedeu determinat, și nici nu se pot referi la o marcă comercială, la un brevet, la un tip, la o origine sau la o producție determinată, care ar avea ca efect favorizarea sau eliminarea anumitor întreprinderi sau produse. O astfel de mențiune sau referire este autorizată, cu titlu excepțional, în cazul în care nu este posibilă o descriere suficient de exactă și de inteligibilă a obiectului contractului în conformitate cu alineatele (3) și (4); o astfel de mențiune sau referire este însoțită de cuvintele «sau echivalent».

Litigiul principal și întrebarea preliminară

8 La 20 noiembrie 2013, Spitalul Județean de Urgență Alba Iulia a lansat o procedură de cerere de ofertă online în vederea atribuirii unui contract de achiziții publice de sisteme de calcul și de materiale informatice. Valoarea estimată a acestui contract se ridică la 259 750 de lei românești (RON), fără TVA. Această sumă reprezintă aproximativ 58 600 de euro.

9 În caietul de sarcini se menționa, în ceea ce privește unitatea centrală a sistemului de calcul, că procesorul trebuie să corespundă, „minimum”, unui procesor „Intel Core i5 3,2 GHz sau echivalent”.

10 Oferta depusă de EFS includea un procesor marca AMD și de tip Quad Core A8-5600k, cu șase nuclee, cu o frecvență standard de 3,6 GHz și cu o frecvență „turbo” de 3,9 GHz.

11 Această ofertă a fost respinsă pentru motivul că nu era conformă cu specificațiile tehnice ale contractului. Autoritatea contractantă a ajuns la această concluzie după ce a constatat, în urma unei consultări a site-ului internet al mărcii Intel, că procesoarele de tip Core i5 cu o frecvență de 3,2 GHz din prima și din a doua generație (Core i5-650) nu mai

erau fabricate și nici susținute de acest producător, deși erau încă disponibile pe piață, și că procesorul de același tip fabricat la momentul respectiv de producătorul menționat și care avea o frecvență de minimum 3,2 GHz era procesorul de a treia generație. Procesorul de a treia generație menționat, ale cărui performanțe sunt superioare performanțelor procesorului propus de EFS, este cel în raport cu care acest din urmă procesor a fost declarat neconform cu specificațiile tehnice ale contractului.

12 EFS a formulat o contestație la Consiliul Național de Soluționare a Contestațiilor împotriva deciziei prin care a fost respinsă oferta sa, susținând că performanțele procesorului prevăzut în aceasta sunt superioare celor ale procesorului menționat în caietul de sarcini al contractului, și anume Intel Core i5-650, de 3,2 GHz. Este cert că procesorul propus de EFS este efectiv superior celui al mărcii Intel de tipul Core i5-650. Întrucât această contestație a fost respinsă prin decizia din 11 februarie 2014, reclamanta din litigiul principal a sesizat Curtea de Apel Alba Iulia cu o acțiune împotriva deciziei respective.

13 În acest context, Curtea de Apel Alba Iulia a hotărât să suspende judecarea cauzei și să adreseze Curții următoarea întrebare preliminară:

„Articolul 23 alineatul (8) din Directiva 2004/18[...] poate fi interpretat în sensul că, atunci când autoritatea contractantă definește specificațiile tehnice ale produsului care face obiectul contractului prin trimitere la o anumită marcă comercială, caracteristicile produsului propus [de un ofertant și prezentat ca fiind] echivalent trebuie raportate doar la [caracteristicile] produselor în fabricație la momentul respectiv [de producătorul al cărui produs a fost utilizat ca referință pentru specificația tehnică vizată] sau pot fi raportate și la produsele [acestui producător] existente pe piață, dar a căror fabricație a încetat?”

Cu privire la întrebarea preliminară

14 Cu titlu introductiv, trebuie arătat că instanța de trimitere pornește de la ipoteza că Directiva 2004/18 este aplicabilă în cadrul litigiului principal, fără să prezinte însă elemente din care să rezulte aplicabilitatea acestui act de drept derivat.

15 Or, trebuie să se constate că procedurile specifice și riguroase prevăzute de directivele Uniunii Europene privind coordonarea procedurilor de atribuire a contractelor de achiziții publice se aplică numai contractelor a căror valoare depășește pragul prevăzut în mod expres în fiecare dintre directivele respective. Astfel, normele acestor directive nu sunt aplicabile contractelor a căror valoare nu atinge pragul stabilit de aceste directive (Hotărârea SECAP și Santorso, C-147/06 și C-148/06, EU:C:2008:277, punctul 19, precum și jurisprudența citată). Prin urmare, articolul 23 alineatul (8) din Directiva 2004/18, pe care Curtea este invitată să îl interpreteze, nu este aplicabil în litigiul principal. Astfel, valoarea fără TVA a contractului de achiziții publice vizat este în jur de 58 600 de euro, în timp ce pragul relevant de aplicare a acestei directive, astfel cum este stabilit la articolul 7 litera (b) al acesteia, este de 200 000 de euro.

16 Trebuie totuși să se considere că atribuirea unor contracte de achiziții publice care, având în vedere valoarea lor, nu intră în domeniul de aplicare al directivei menționate este totuși supusă normelor fundamentale și principiilor generale ale Tratatului FUE, în special principiilor egalității de tratament și nediscriminării pe motiv de cetățenie sau de naționalitate, precum și obligației de transparență care decurge din acestea, cu condiția ca aceste contracte să prezinte un interes transfrontalier cert având în vedere anumite criterii obiective (a se vedea în acest sens Hotărârea Ordine degli Ingegneri della Provincia di Lecce și alții, C-159/11, EU:C:2012:817, punctul 23, precum și jurisprudența citată).

17 Or, deși instanța de trimitere nu se referă în mod direct la normele fundamentale și la principiile generale ale dreptului Uniunii în decizia de trimitere, rezultă dintr-o jurisprudență constantă că, pentru a oferi un răspuns util instanței care i-a adresat o întrebare preliminară, Curtea poate fi pusă în situația de a lua în considerare norme de drept al Uniunii la care instanța națională nu a făcut referire în enunțul întrebării sale preliminare (a se vedea în acest sens Hotărârea Medipac – Kazantzidis, C-6/05, EU:C:2007:337, punctul 34).

18 În această privință, trebuie să se constate că instanța de trimitere nu a constatat existența elementelor necesare pentru a permite Curții să verifice dacă în cauza principală există un interes transfrontalier cert. Or, trebuie amintit că, astfel cum rezultă din articolul 94 din Regulamentul de procedură al Curții, aceasta trebuie să poată identifica într-o cerere de decizie preliminară o expunere a circumstanțelor factuale pe care se întemeiază întrebările, precum și a legăturii existente în special între aceste circumstanțe și întrebările respective. În consecință, constatarea existenței elementelor necesare pentru a permite verificarea existenței unui interes transfrontalier cert, la fel ca, în general, ansamblul constatărilor care incumbă instanțelor naționale și de care depinde aplicabilitatea unui act de drept derivat sau a dreptului primar al Uniunii, ar trebui efectuată anterior sesizării Curții (a se vedea Hotărârea Azienda sanitaria locale n. 5 „Spezzino” și alții, C-113/13, EU:C:2014:2440, punctul 47).

19 Cu toate acestea, datorită spiritului de cooperare care predomină în relațiile dintre instanțele naționale și Curte în cadrul procedurii preliminare, lipsa unor astfel de constatări prealabile ale instanței de trimitere cu privire la existența unui eventual interes transfrontalier cert nu conduce în mod necesar la inadmisibilitatea cererii dacă Curtea, având în vedere elementele care rezultă din dosar,

consideră că este în măsură să ofere un răspuns util instanței de trimitere. Aceasta este situația în special atunci când decizia de trimitere conține suficiente elemente relevante pentru aprecierea eventualei existențe a unui astfel de interes. Cu toate acestea, răspunsul oferit de Curte intervine numai cu condiția ca instanța de trimitere să poată constata, pe baza unei evaluări detaliate a tuturor elementelor relevante care privesc cauza principală, existența unui interes transfrontalier cert în cauza principală (a se vedea în acest sens Hotărârea Azienda sanitaria locale n. 5 „Spezzino” și alții, C-113/13, EU:C:2014:2440, punctul 48 și jurisprudența citată).

20 În ceea ce privește criteriile obiective care pot indica existența unui interes transfrontalier cert, Curtea a statuat deja că astfel de criterii ar putea fi, printre altele, valoarea de o anumită importanță a contractului în cauză coroborată cu locul de executare a lucrărilor sau cu caracteristicile tehnice ale contractului. În aprecierea sa globală cu privire la existența unui interes transfrontalier cert, instanța de trimitere poate ține seama și de existența unor plângeri formulate de operatori situați în alte state membre, cu condiția să se verifice că acestea sunt reale, iar nu fictive (a se vedea Hotărârea Azienda sanitaria locale n. 5 „Spezzino” și alții, C-113/13, EU:C:2014:2440, punctul 49, precum și jurisprudența citată).

21 În speță, în pofida valorii de piață reduse și a lipsei unei explicații din partea instanței de trimitere, trebuie să se constate că contractul în discuție în litigiul principal ar putea prezenta un interes transfrontalier cert, având în vedere situația de fapt din cauza principală, în special faptul că această cauză privește furnizarea unor sisteme de calcul și materiale informatice cu un procesor de referință al unei mărci internaționale.

22 Prin urmare, îi revine instanței de trimitere să aprecieze în mod circumstanțiat, ținând cont de ansamblul

elementelor pertinente ce caracterizează contextul în care se înscrie cauza cu care este sesizată, dacă contractul în discuție în litigiul principal prezintă efectiv un interes transfrontalier cert. Considerațiile care urmează sunt formulate sub această rezervă.

23 Prin urmare, întrebarea preliminară trebuie interpretată în sensul că privește, în cadrul unui contract care nu intră sub incidența Directivei 2004/18, dar care prezintă un interes transfrontalier cert, implicațiile normelor fundamentale și ale principiilor generale ale tratatului, în special ale principiilor egalității de tratament și nediscriminării, precum și ale obligației de transparență care rezultă din acestea.

24 Trebuie subliniat, în plus, că, în cauza principală, încetarea fabricării cu menținerea disponibilității pe piață nu privește produsul prezentat de un ofertant, ci produsul la care se referă specificația tehnică în litigiu. În consecință, întrebarea pertinentă nu este dacă, în lipsa oricărei precizări în legătură cu acest subiect în documentele contractului în discuție în litigiul principal, autoritatea contractantă poate solicita ca produsul propus de un ofertant să fie încă în fabricație, ci dacă autoritatea contractantă care a definit o specificație tehnică în raport cu un produs al unei anumite mărci poate, în cazul în care acest din urmă produs nu mai este fabricat, să modifice această specificație referindu-se la produsul comparabil al aceleiași mărci care este în fabricație la acel moment, ale cărui caracteristici sunt diferite.

25 În ceea ce privește principiile egalității de tratament și nediscriminării, precum și obligația de transparență, statelor membre trebuie să li se recunoască o anumită marjă de apreciere în scopul adoptării unor măsuri destinate să garanteze respectarea acestor principii, care sunt obligatorii pentru autoritățile contractante în cadrul oricărei proceduri de atribuire a unui contract de achiziții

publice (a se vedea Hotărârea Serrantoni și Consorzio stabile edili, C-376/08, EU:C:2009:808, punctele 31 și 32).

26 Obligația de transparență are ca scop în special să garanteze că este înlăturat riscul de arbitrar din partea autorității contractante (a se vedea, în ceea ce privește articolul 2 din Directiva 2004/18, Hotărârea SAG ELV Slovensko și alții, C-599/10, EU:C:2012:191, punctul 25, precum și jurisprudența citată).

27 Or, acest obiectiv nu ar fi atins dacă autoritatea contractantă ar putea să deroge de la condițiile pe care ea însăși le-a stabilit. Astfel, acesteia îi este interzis să modifice criteriile de atribuire în cursul procedurii de atribuire. Principiile egalității de tratament și nediscriminării, precum și obligația de transparență au, în acest sens, același efect în ceea ce privește specificațiile tehnice.

28 Prin urmare, principiul egalității de tratament și obligația de transparență interzic autorității contractante să respingă o ofertă care îndeplinește cerințele prevăzute în cererea de ofertă pe baza unor motive care nu au fost prevăzute în cererea de ofertă menționată (Hotărârea Medipac – Kazantzidis, C-6/05, EU:C:2007:337, punctul 54).

29 În consecință, autoritatea contractantă nu poate recurge, după publicarea unui anunț de participare, la o modificare a specificației tehnice referitoare la un element al unui contract, cu încălcarea principiilor egalității de tratament și nediscriminării, precum și a obligației de transparență. În această privință, este lipsit de relevanță dacă elementul la care se referă această specificație mai este sau nu mai este în fabricație sau disponibil pe piață.

30 Trebuie, în consecință, să se răspundă la întrebarea adresată că articolul 23 alineatul (8) din Directiva 2004/18 nu este aplicabil unui contract de achiziții publice a cărui

valoare nu atinge pragul de aplicabilitate prevăzut de această directivă. În cadrul unui contract de achiziții publice care nu intră sub incidența directivei menționate, dar care prezintă un interes transfrontalier cert, aspect a cărui verificare este de competența instanței de trimitere, normele fundamentale și principiile generale ale tratatului, în special principiile egalității de tratament și nediscriminării, precum și obligația de transparență care rezultă din acestea trebuie interpretate în sensul că autoritatea contractantă nu poate respinge o ofertă care îndeplinește cerințele anunțului de participare pe baza unor motive care nu sunt prevăzute în anunțul menționat.

Cu privire la cheltuielile de judecată

31 Întrucât, în privința părților din litigiul principal, procedura are caracterul unui incident survenit la instanța de trimitere, este de competența acesteia să se pronunțe cu privire la cheltuielile de judecată. Cheltuielile efectuate pentru a prezenta observații Curții, altele decât cele ale părților menționate, nu pot face obiectul unei rambursări.

Pentru aceste motive, Curtea (Camera a cincea) declară:

Articolul 23 alineatul (8) din Directiva 2004/18/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 31 martie 2004 privind coordonarea procedurilor de atribuire a contractelor de achiziții publice de lucrări, de bunuri și de servicii, astfel cum a fost modificată prin Regulamentul (UE) nr. 1251/2011 al Comisiei din 30 noiembrie 2011, nu este aplicabil unui contract de achiziții publice a cărui valoare nu atinge pragul de aplicabilitate prevăzut de această directivă. În cadrul unui contract de achiziții publice care nu intră sub incidența directivei menționate, dar care prezintă un interes transfrontalier cert, aspect a cărui verificare este de competența instanței de trimitere, normele fundamentale și principiile generale ale Tratatului FUE, în special principiile egalității de tratament și

nediscriinării, precum și obligația de transparență care rezultă din acestea trebuie interpretate în sensul că autoritatea contractantă nu poate respinge o ofertă care îndeplinește cerințele anunțului de participare pe baza unor motive care nu sunt prevăzute în anunțul menționat.

Proiect de Ordonanță de urgență pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr.28/1999 privind obligația operatorilor economici de a utiliza aparate de marcat electronice fiscale, supus consultării publice

Ministerul Finanțelor Publice a publicat la rubrica Transparență decizională [proiectul de Ordonanță de urgență pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 28/1999 privind obligația operatorilor economici de a utiliza aparate de marcat electronice fiscale.](#)

Scopul elaborării acestui proiect este eliminarea aplicării disproporționate a sancțiunilor prevăzute de reglementările în vigoare în cazul neemiterii bonurilor fiscale și a neutilizării caselor de marcat fiscale.

Astfel, au fost introduse o serie de prevederi care permit aplicarea graduală a sancțiunilor. În plus, o modificare importantă este aceea că activitatea firmelor va fi suspendată doar începând cu cea de a doua abatere constatată într-un interval de 24 de luni. Suspendarea activității va putea fi făcută pentru o perioadă de 30 de zile față de o perioadă de 1-3 luni prevăzută în actuala reglementare.

Sanctiunile graduale prevăzute de proiectul de act normativ sunt:

– dacă diferența constatată este de până 1% inclusiv dar nu mai mult de 100 lei inclusiv, din valoarea înregistrată în casa de marcat până la ora controlului, fapta se sancționează cu avertisment;

– dacă diferența constatată este mai mare de 1% dar nu mai mult de 100 lei inclusiv, din valoarea înregistrată în casa de marcat până la ora controlului, fapta se sancționează cu amendă de la 2.000 lei la 5.000 lei;

– dacă diferența constatată este cuprinsă între 100 lei și 1.000 lei inclusiv, dar este mai mică de 1% inclusiv, din valoarea înregistrată în casa de marcat până la ora controlului, fapta se sancționează cu amendă de la 10.000 lei la 15.000 lei;

– dacă diferența constatată este cuprinsă între 100 lei și 1.000 lei inclusiv, dar este mai mare de 1% din valoarea înregistrată în casa de marcat până la ora controlului, fapta se sancționează cu amendă de la 15.000 lei la 20.000 lei, și cu suspendarea pentru 30 de zile a activității operatorului economic pentru unitatea de vânzare la care s-a constatat contravenția, începând cu cea de-a doua abatere constatată într-un interval de 24 de luni;

– dacă diferența este mai mare de 1.000 lei , dar este mai mică de 1% inclusiv, din valoarea înregistrată în casa de marcat până la ora controlului, fapta se sancționează cu

amendă de la 20.000 lei la 25.000;

– dacă diferența constatată este mai mare de 1.000 lei și mai mare de 1%, din valoarea înregistrată în casa de marcat până la ora controlului, fapta se sancționează cu amendă de la 25.000 lei la 30.000 lei, și cu suspendarea pentru 30 de zile a activității operatorului economic pentru unitatea de vânzare la care s-a constatat contravenția, începând cu cea de-a doua abatere constatată într-un interval de 24 de luni;

– se reglementează modalitatea de stabilire a diferenței precum și a ponderii valorice din diferențele neînregistrate fiscal, în cazul în care faptele au fost săvârșite anterior controlului.

De asemenea, proiectul de lege propune definirea sumelor încasate în plus, sub formă de bacșiș, în vederea evidențierii acestui tip de venit pe bonul fiscal, cu scopul delimitării clare a acestuia de veniturile încasate de operatorii economici pentru livrarea bunurilor sau prestarea serviciilor direct către populație. De asemenea, aceste sume vor fi fiscalizate, conform prevederilor Codului fiscal.

Astfel se elimină posibilitatea apariției unor interpretări eronate cu privire la proveniența sumelor încasate cu titlu de bacșiș. Conform proiectului de act normativ publicat pentru dezbatere publică, *“prin bacșiș se înțelege orice sumă de bani oferită în mod voluntar de client, în plus față de contravaloarea bunurilor livrate sau a serviciilor prestate de către operatorii economici (...) precum și restul dat de vânzător clientului și nepreluat de acesta în mod voluntar. Bacșișul nu poate fi asimilat unei livrări de bunuri sau unei prestări de servicii.”*Totodată, va fi interzis ca operatorii economici să condiționeze, sub orice formă, livrarea de bunuri sau prestarea de servicii de acordarea bacșișului.

Impozitarea propusă vizează:

– impozitarea bacșișului ca profit al operatorului economic în

cazul în care acesta nu se distribuie salariaților (16% sau 3% în cazul microîntreprinderilor);

- necuprinderea bacșișului în sfera TVA;
- impozitarea la nivelul angajatului cu 16% impozit pe venit din alte surse, prin reținere la sursă, în cazul în care bacșișul se distribuie salariaților;
- necuprinderea în baza de impozitare a contribuțiilor sociale și a contribuțiilor sociale de sănătate – deci netaxarea din acest punct de vedere al contribuțiilor sociale.

Ministerul Finanțelor Publice așteaptă propuneri și sugestii de îmbunătățire a acestui proiect de act normativ la următoarea adresă de mail: publicinfo@mfinante.ro

Sursa: www.mfinante.ro

În zodia antifraudei. Reflecții asupra unui control incontrolabil

Cosmin Flavius Costăș

În ultimele zile, paginile puținelor ziare care mai apar în

format tipărit pe hârtie, *breaking news*-urile canalelor de televiziune și mult mai prezentul spațiu virtual sunt dominate de știri despre descinderi ale inspectorilor antifraudă, spații comerciale sigilate în urma suspendării activității și anunțuri bombastice despre amenzi de sute de mii de lei aplicate celor declarați *ad-hoc* evazionisti. Ghilotina brațului armat al Agenției Naționale de Administrare Fiscală pare a fi fără milă, iar șeful fiscului declară senin că nu există o limită de la care începe evaziunea fiscală și prin urmare chiar și cofetăria sancționată pentru un plus de 1,50 lei în casă trebuie să plătească.

Într-un fel, aceste acțiuni par să se încadreze într-o logică europeană a lucrurilor. În lipsă de idei și fără prea multe motive de optimism din zona economiei europene, Comisia Europeană a lansat o campanie intitulată *Time to Get the Missing Part Back*, vizând în principal domeniul taxei pe valoarea adăugată, taxarea economiilor și a muncii nedeclarate.

Realitatea noastră semibalcanică e însă cu totul alta. Inspectorii antifraudă folosesc, cu încălcarea unui principiu numit în procedura penală și în dreptul european ca fiind al

loialității în administrarea probelor, tertipuri nepermise unui funcționar public (de pildă, plata unui bacșiș de către inspectorul antifraudă „sub acoperire”, urmată de o amendă de 20.000 RON pentru nedeclararea venitului). Așa-numitele «controale antifraudă» se finalizează cu procese-verbale în care se găsesc, de-a valma, ineptii fiscale, bizarerii juridice și acuzații nefondate, bazate pe o analiză sumară a militarilor fiscului. Inspectorii antifraudă amenință, blochează mall-uri și spații de agrement, ridică documente, sigilează spații, aplică amenzi și sancțiuni complementare. Este imaginea, apocaliptică, a ceea ce a înțeles fiscul din România despre combaterea evaziunii fiscale.

Senzația generală este, în zodia antifraudei, cea a unor controale incontrolabile, iar despre acest lucru merită cu adevărat să vorbim. În lumea fiscală civilizată – ceea ce nu e cazul avanpostului românesc de la periferia imperiului european – nu există control fără reguli. Reamintim, în context, că așa-numitul «control antifraudă» nu are configurată, la aproape doi ani de la înființarea Direcției Generale Antifraudă Fiscală, nicio regulă privind modul în care se desfășoară acest tip de verificare *sui generis*. Fosta Gardă Financiară, care lucra în paralel cu două regulamente de funcționare, pare, prin comparație, o instituție civilizată. Recentele contestații formulate de contribuabili împotriva proceselor-verbale antifraudă prin care li se estimează obligații fiscale de milioane de euro sunt respinse ca fiind fără obiect, apreciindu-se că aceste procese-verbale nu sunt acte administrative fiscale, întrucât nu stabilesc obligații fiscale (sic!) și nu aduc atingere unor drepturi ale contribuabililor. Nimic mai fals, din moment ce: pe de-o parte, estimările referitoare la obligațiile fiscale stau la baza aplicării unor măsuri asigurătorii (ceea ce ridică problema unor atingeri aduse dreptului la respectul proprietății), iar, pe de altă parte, finalitatea sau obiectivul altor controale antifraudă o reprezintă deschiderea sau susținerea unor dosare penale (caz în care inspectorii

antifraudă formulează veritabile „acuzatii în materie penală”, fără a respecta însă și exigențele art. 6 parag. 2 și 3 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului).

În fața nebuniei, rațiunea juristului rămâne singura salvare. Se poate observa, în context, că toate măsurile asigurătorii dispuse de către inspectorii antifraudă sunt anulabile, de regulă, din trei motive: nerespectarea obligației prevăzute de art. 9 alin. (1) C.proc.fisc., aceea de a-l audia pe contribuabil înainte de a se dispune instituirea măsurilor asigurătorii; lipsa motivării dispunerii măsurilor asigurătorii, în condițiile în care inspectorii antifraudă nu probează riscul de sustragere al contribuabilului verificat; aplicarea unor măsuri asigurătorii disproporționate chiar și prin raportare la valoarea creanțelor fiscale estimate. S-ar putea continua, pe linia unei teorii a (ne) competenței, argumentându-se că un organ de control, care nu are reguli de conduită și care nu are competența de a stabili obligații fiscale, nu poate estima obligații fiscale și nu poate lua măsuri de natură fiscală (măsurile asigurătorii). Nu în ultimul rând, ignorarea garanțiilor speciale în materie penală, aplicabilă în cazul tuturor „acuzatiilor de natură penală” (chiar și dacă acestea provin de pe o filieră fiscală), poate și trebuie să antreneze nulitatea măsurilor dispuse în cadrul controlului antifraudă.

În cel mai scurt timp, reglementarea trebuie să pună controlul antifraudă în limitele legalității, limite care par a fi brutal forțate, în special în cazul contribuabililor onești sau a celor care au săvârșit abateri insignifiante. Altfel, contribuabilii care acum sunt găsiți acasă vor fi nevoiți să-și restrângă expunerea și afacerile. Ca să folosim exemplul drag Comisiei Europene, în loc de un tort din care lipsește o parte, nu vom mai avea niciun tort.

Decizie favorabilă a Înaltei Curți de Casație și Justiției în cazul Nidera vs. ANAF privind dreptul de deducere de TVA

Dreptul de deducere a TVA trebuie respectat chiar dacă documentele justificative nu îndeplinesc toate condițiile de formă. Deducibilitatea TVA nu poate fi condiționată de existența altor documente justificative, cu excepția facturii fiscale.

Înalta Curte de Casație și Justiție s-a pronunțat favorabil cererii clientului D&B David și Baias, societatea Nidera Romania, de a i se acorda dreptul de deducere a unei sume de aproximativ 11 milioane de lei reprezentând TVA, drept pe care ANAF l-a contestat ca urmare a unor vicii de formă a documentelor justificative și a facturilor fiscale.

Litigiul a avut ca obiect anularea unei decizii de impunere prin care organele fiscale au negat dreptul de deducere a TVA invocând faptul că avizele de însoțire a mărfii și celelalte documente justificative nu conțin toate elementele formale și de asemenea facturile fiscale tipizate nu ar fi completate cu toate informațiile prevăzute de respectivul formular de factură, deși aceste informații nu se regăsesc printre elementele prevăzute de art. 155 Cod fiscal. Actul administrativ fiscal anulat a fost întemeiat de organele fiscale în baza Deciziei nr. V din 2007 a Înaltei Curți de Casație și Justiție, pronunțată într-un recurs în interesul

legii cu forță juridică obligatorie.

„Această decizie este foarte importantă pentru toți contribuabilii din România, consfințind dreptul acestora de a deduce TVA, chiar și în situația în care facturile fiscale nu îndeplinesc toate condițiile de formă, arătând încă o dată prevalența fondului în fața formei în dreptul fiscal. Soluția instanței supreme este cu atât mai notabilă cu cât aceasta înlătură de la aplicare Decizia nr. V din 2007 care, deși adoptată după data aderării României la UE, interpretează forma Codului fiscal în vigoare la 1 ianuarie 2004 și prevederile H.G. nr. 831/1997 (abrogată la 1 ianuarie 2007), fiind invocată de organele fiscale, și chiar de instanțele de judecată, pentru a nega dreptul de deducere a TVA în situația în care contribuabilul nu prezintă, pe lângă factura fiscală, și alte documente justificative (avize de însoțire a mărfii). Prin această soluție se confirmă faptul că un recurs în interesul legii soluționat în asemenea circumstanțe nu poate fi opus dreptului european”, a declarat Dan Dascălu, Partener, D&B David și Baias, liderul echipei de litigii fiscale și coordonatorul echipei de avocați implicată în acest dosar.

Soluția obținută în fața Înaltei Curți de Casație și Justiție este rezultatul eforturilor echipei de avocați specializați în litigii fiscale formată din Dan Dascălu – Partener D&B David și Baias și Ana Maria Iordache – Avocat Senior D&B David și Baias.

2015 va fi un an de cotitură pentru evoluția creditării în Zona Euro

- După ce a scăzut cu peste 500 miliarde Euro față de 2008, creditarea pentru companii va crește cu 1,2% în 2015 și cu 4,3% în 2016, dar nu va atinge nivelul din 2008 mai devreme de 2018
- Creditul ipotecar va atinge un vârf istoric de 3,9 miliarde Euro în acest an
- QE (Quantitative easing) are efecte mixte pentru industria financiară și ar putea duce la intensificarea problemelor pe termen lung ale fondurilor și administratorilor de pensii

Slaba redresare economică din Zona Euro din 2014 a dus la al treilea an consecutiv de scădere a creditării companiilor, la stagnarea creditului de consum și la continuarea unor rate ale dobânzilor relativ mici. Dar, 2015 pare să fie un moment de cotitură – se arată în raportul EY, *Eurozone Outlook for Financial Services (EOFS)*.

În 2015, creditarea pentru companii va crește pentru prima dată în ultimii patru ani, iar creditul ipotecar va atinge un maxim istoric în Zona Euro. Asigurătorii continuă să se confrunte cu rate scăzute ale dobânzilor, însă vor beneficia de o creștere a cererii pe măsură ce economia prinde avânt, iar activele în administrare (AUM) cunosc deja o creștere accelerată. Cu toate acestea, deși QE stimulează revenirea economică pe termen scurt, de care este atât de multă nevoie, iar băncile din regiune sunt pregătite să sprijine această creștere, efectele QE asupra industriei financiare nu vor fi toate pozitive.

Andy Baldwin, EY Financial Services Leader pentru regiunea

EMEIA, spune:

“A fost nevoie de șase ani pentru crearea condițiilor care să permită relansarea creșterii în Zona Euro, iar acum au fost acționate toate pârghiile de stimulare a cererii care puteau fi acționate, în plus a apărut și un stimulent suplimentar prin prețurile mai mici la energie. Prin urmare, dacă nu vom asista la creșteri în 2015 și 2016, va trebui să considerăm că avem de-a face cu probleme mult mai profunde legate de ofertă ce trebuie luate în calcul.

Cu toate acestea, programul de Relaxare Cantitativă al BCE nu își poate aroga meritele pentru perspectiva îmbunătățită a creditării, care este mai degrabă corelată cu scăderea prețurilor la energie. Mai mult, Relaxarea Cantitativă este o sabie cu două tăișuri – aceasta fiind o pârghie de stimulare economică care va avea un efect mixt asupra industriei financiare. Băncile de investiții și asset managerii vor beneficia pe termen scurt de pe urma programului, însă băncile comerciale își vor vedea marjele diminuate iar asigurătorii vor fi nevoiți să se confrunte, pentru încă cel puțin doi ani, cu rate foarte scăzute ale dobânzilor.

Pe termen lung e greu de spus care va fi impactul programului de relaxare cantitativă, dar e evident că ridică niște dificultăți privind economisirea pe termen lung. În plus, rămâne de văzut care va fi impactul economic mai larg al căutării unor randamente mai bune în perioada post-QE.”

2015 este primul an în care creditarea va crește pentru toate segmentele de la declanșarea crizei economice

2015 va fi primul an de la declanșarea crizei financiare (2008) în care creditarea va crește pentru toate cele trei segmente – companii, credite de consum și credite ipotecare.

Creditarea companiilor în Zona Euro va crește cu 1,2% în 2015 (53 miliarde Euro), susținută de creșterea din Germania (3,5%), Olanda (2,4%) și Franța (2%). Pentru anul 2016,

perspectiva de creștere este și mai puternică (4,3%), fapt ce reflectă redresarea economică înregistrată și în țările de la periferia regiunii. Se estimează o creștere cu 5% a creditării companiilor în Spania în 2016 – și va fi pentru prima dată din 2009 când Spania va avea parte de o creștere a creditării. În Italia, se estimează o creștere de 3,4%, cea mai mare rată de creștere a creditării pentru companii în această țară din 2011 înapoi.

În 2015, creditul de consum este așteptat să crească cu 1,6%, o revenire modestă ce urmează stagnărilor sau scăderilor înregistrate în toate piețele principale în anul 2014. Această redresare este susținută de o rată de creștere de 2,7% atât în Germania, cât și în Franța. Creditul de consum din Italia și Spania nu-și va reveni până în 2016, în vreme ce în Olanda se va menține la un nivel scăzut până în 2017. Per ansamblul Zonei Euro, mai devreme de anul 2019, creditul de consum nu va depăși vârful de 641 miliarde Euro atins în 2010.

Creditul ipotecar rezidențial este estimat să atingă un maxim istoric în 2015, având la bază creșterile din Germania (4,9%), Olanda (2,5%) și Franța (2%). În 2016, creditul ipotecar rezidențial este estimat să crească cu 2% sau chiar mai mult în toate țările regiunii.

Gelu Gherghescu, Partener EY România, declară:

''Și în România estimăm o creștere a creditării în 2015, în principal în ceea ce privește creditul ipotecar și de consum. Pentru o creștere accelerată a creditului pentru companii cred că ar fi oportun un program de garantare de către stat a creditelor către IMM-uri de o anvergură semnificativ mai mare și cu criterii de calificare mai simple decât alte programe de

acest tip.”

Asigurătorii și asset managerii se vor confrunta cu aspectele negative ale QE

Declinul randamentelor obligațiunilor în Zona Euro, ca efect al implementării QE, înseamnă continuarea presiunii asupra profitabilității asigurătorilor de viață.

Deși cei mai mulți asigurători nu mai vând astfel de produse, ei trebuie să-și respecte angajamentele pe care și le-au luat pentru produsele vândute în anii anteriori. Situația se va înrăutăți, cu cât ratele rămân scăzute mai mult timp, deoarece activele ajunse la maturitate sunt reinvestite cu randamente mai mici – portofoliile de obligațiuni ale asigurătorilor din Zona Euro având o durată medie de circa șapte ani.

Perspectiva inițială pentru asset manageri este pozitivă. Activele vor crește cu 14% în 2015 și cu 9,6% în 2016, ceea ce reprezintă o revizuire radicală față de previziunile de dinainte de QE (creșteri anuale de circa 3,5%). Numai că aceste rate de creștere din viitorul apropiat se vor estompa rapid, ca urmare a încheierii QE, când se prevăd rate anuale de creștere de sub 2%. De asemenea, există îngrijorarea că această situație va exacerba potențialul unei crize pe termen lung a pensiilor în Zona Euro.

****

Despre EY România

EY este una dintre cele mai mari firme de servicii profesionale la nivel global, cu 190.000 de angajați în peste 700 de birouri din 150 de țări și venituri de aproximativ 27,4 miliarde de USD în anul fiscal încheiat la 30 iunie 2014. Rețeaua noastră este cea mai integrată la nivel global iar resursele din cadrul acesteia ne ajută să le oferim clienților servicii prin care să beneficieze de oportunitățile din întreaga lume. În România, EY este unul dintre liderii de pe

piața serviciilor profesionale încă de la înființare, în anul 1992. Cei peste 500 angajați din România și Republica Moldova furnizează servicii integrate de audit, asistență fiscală, asistență în tranzacții și servicii de asistență în afaceri către companii multinaționale și locale. Avem birouri în București, Cluj-Napoca, Timișoara, Iași și Chișinău. EY România s-a afiliat în 2014 singurei competiții de nivel mondial dedicată antreprenoriatului, EY Entrepreneur Of The Year. Câștigătorul ediției locale reprezintă România în finala mondială ce are loc în fiecare an în luna iunie la Monte Carlo. În finala mondială se acordă titlul World Entrepreneur Of The Year. Pentru mai multe informații, vizitați pagina noastră de internet: www.ey.com.